

# Επίσημη Εφημερίδα

# C 132

## της Ευρωπαϊκής Ένωσης

48ο έτος

Έκδοση  
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

28 Μαΐου 2005

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	<b>Δικαστήριο</b>	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2005/C 132/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα), της 14ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-460/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών (Παράβαση κράτους μέλους — Κανονισμοί (ΕΟΚ) 2913/92 και 2454/93 — Εξωτερική κοινοτική διαμετακόμιση — Τελωνειακές αρχές — Διαδικασίες εισπράξεως εισαγωγικών δασμών — Προθεσμίες — Μη τήρηση — Ίδιοι πόροι των Κοινοτήτων — Απόδοση — Προθεσμία — Μη τήρηση — Τόκοι υπερημερίας — Οικείο κράτος μέλος — Παράλειψη καταβολής) ..... 1	1
2005/C 132/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα), της 14ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-104/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (Παράβαση κράτους μέλους — Κανονισμοί (ΕΟΚ) 2913/92 και 2454/93 — Εξωτερική κοινοτική διαμετακόμιση — Τελωνειακές αρχές — Διαδικασίες εισπράξεως εισαγωγικών δασμών — Προθεσμίες — Μη τήρηση — Ίδιοι πόροι των Κοινοτήτων — Απόδοση — Προθεσμία — Μη τήρηση — Τόκοι υπερημερίας — Οικείο κράτος μέλος — Παράλειψη καταβολής) ..... 2	2
2005/C 132/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα), της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-437/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Φινλανδίας (Παράβαση κράτους μέλους — Αλιεία — Κανονισμοί (ΕΟΚ) 3760/92 και 2847/93 — Διατήρηση και διαχείριση των πόρων — Μέτρα ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων) ..... 2	2
2005/C 132/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα), της 14ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-468/02: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («ΕΓΤΠΕ — Αποκλεισμός ορισμένων δαπανών — Δημόσια αποθέματα ελαιολάδου — Τομέας των αροτραίων καλλιεργειών») ..... 3	3
2005/C 132/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα), της 14ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-6/03 (αίτηση του Verwaltungsgericht Koblenz για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Deponiezweckverband Eiterköpfe κατά Land Rheinland-Pfalz («Περιβάλλον — Υγειονομική ταφή των αποβλήτων — Οδηγία 1999/31 — Εθνική ρύθμιση προβλέπουσα αυστηρότερους κανόνες — Συμβιβαστό») ..... 3	3

2005/C 132/06	Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως), της 12ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-61/03: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας («Παράβαση κράτους μέλους — Συνθήκη ΕΚΕΑ — Πεδίο εφαρμογής — Στρατιωτικές εγκαταστάσεις — Προστασία της υγείας — Αχρήστευση πυρηνικού αντιδραστήρα — Απόρριψη ραδιενεργών καταλοίπων») .....	3
2005/C 132/07	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα), της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-91/03: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως («Διατήρηση και εκμετάλλευση αλιευτικών πόρων — Κανονισμός (ΕΚ) 2371/2002») .....	4
2005/C 132/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα), της 14ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-110/03: Βασίλειο του Βελγίου κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 2204/2002 — Οριζόντιες κρατικές ενισχύσεις — Ενισχύσεις για την απασχόληση — Ασφάλεια δικαίου — Επικουρικότητα — Αναλογικότητα — Συνεκτικότητα των κοινοτικών δράσεων — Μη δυσμενής διάκριση — Κανονισμός (ΕΚ) 994/98 — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας») .....	4
2005/C 132/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα), της 14ης Απριλίου 2005, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-128/03 και C-129/03 (αίτηση του Consiglio di Stato για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ΑΕΜ SpA (C-128/03), ΑΕΜ Torino SpA (C-129/03) κατά Autorità per l'energia elettrica e per il gas κ.λπ. («Εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας — Προσαύξηση του τέλους για την πρόσβαση στο εθνικό δίκτυο μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας και τη χρησιμοποίησή του — Κρατικές ενισχύσεις — Οδηγία 96/92/ΕΚ — Πρόσβαση στο δίκτυο — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων») .....	5
2005/C 132/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως), της 12ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-145/03 (αίτηση του Juzgado de lo Social, nº 20 de Madrid για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Κληρονόμοι της Annette Keller κατά Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) κ.λπ. («Κοινωνική ασφάλιση — Άρθρα 3 και 22 του κανονισμού 1408/71 — Άρθρο 22 του κανονισμού 574/72 — Νοσηλεία σε κράτος μέλος διαφορετικό από το αρμόδιο κράτος μέλος — Αναγκαιότητα επείγουσας περιθάλψεως ζωτικής σημασίας — Μεταφορά του ασφαλισμένου σε νοσηλευτικό ίδρυμα τρίτης χώρας — Πεδίο εφαρμογής των εντύπων E 111 και E 112») .....	5
2005/C 132/11	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα), της 14ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-157/03: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγίες 68/360/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 64/221/ΕΟΚ — Δικαίωμα διαμονής — Άδεια διαμονής — Υπήκοος τρίτης χώρας, μέλος της οικογενείας κοινοτικού υπηκόου — Προθεσμία χορηγήσεως άδειας διαμονής) .....	6
2005/C 132/12	Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως), της 15ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-160/03: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Eurojust («Προσφυγή ακυρώσεως στηριζόμενη στο άρθρο 230 ΕΚ — Προσφυγή ασκηθείσα από κράτος μέλος και στρεφόμενη κατά των προσκλήσεων υποβολής υποψηφιοτήτων που δημοσίευσε η Eurojust για θέσεις εκτάκτων υπαλλήλων — Αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου — Απαράδεκτο») ....	7
2005/C 132/13	Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα), της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-170/03 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Staatssecretaris van Financiën κατά J.H.M. Feron («Κανονισμός (ΕΟΚ) 918/83 — Τελωνειακές ατέλειες — Έννοιες των “προσωπικών ειδών” και της “κατοχής” — Αυτοκίνητο τεθέν στη διάθεση ενός προσώπου εκ μέρους του εργοδότη του») .....	7
2005/C 132/14	Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως), της 15ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-209/03 [αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)]: The Queen, κατόπιν αιτήσεως του Dany Bidar, κατά London Borough of Ealing, κ.λπ. («Ίθαγένεια της Ένωσης — Άρθρα 12 ΕΚ και 18 ΕΚ — Ενίσχυση χορηγούμενη στους σπουδαστές υπό μορφή επιδοτούμενου δανείου — Διάταξη που παρέχει τη δυνατότητα λήψεως τέτοιου δανείου αποκλειστικά στους σπουδαστές που είναι εγκατεστημένοι στο κράτος μέλος») .....	8

2005/C 132/15	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα), της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-228/03 (αίτηση του Korkein oikeus για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy κατά LA-Laboratories Ltd Oy («Σήματα — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ' — Περιορισμοί της προστασίας που παρέχει το σήμα — Χρήση του σήματος από τρίτον, όταν είναι απαραίτητη για να δηλωθεί ο προορισμός προϊόντος ή υπηρεσίας») ..... 8	8
2005/C 132/16	Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως), της 12ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-265/03 (αίτηση του Audiencia Nacional για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Igor Simutenkon κατά Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol («Συμφωνία εταιρικής σχέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Ρωσίας — Άρθρο 23, παράγραφος 1 — Άμεσο αποτέλεσμα — Όροι εργασίας — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Ποδοσφαιρο — Περιορισμός του ανά ομάδα αριθμού επαγγελματιών παικτών υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι μπορούν να χρησιμοποιούνται σε αγώνα πρωταθλήματος») ..... 9	9
2005/C 132/17	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα), της 14ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-335/03: Πορτογαλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («ΕΓΤΠΕ — Πριμοδότηση βοείου κρέατος — Έλεγχος — Αντιπροσωπευτικότητα των δειγματοληψιών — Μεταφορά του αποτελέσματος ενός ελέγχου στα προηγούμενα έτη — Αιτιολογία») ..... 10	10
2005/C 132/18	Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα), της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-467/03 (αίτηση του Finanzgericht München για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Ikegami Electronics (Europe) GmbH κατά Oberfinanzdirektion Nürnberg («Κοινό Δασμολόγιο — Δασμολογικές κλάσεις — Δασμολογική κατάταξη συσκευής ψηφιακής εγγραφής — Κατάταξη στη Συνδυασμένη Ονοματολογία») ..... 10	10
2005/C 132/19	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα), της 10ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-469/03 (αίτηση του Tribunale di Bologna για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Filomeno Mario Miraglia («Άρθρο 54 της Σύμβασης εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν — Αρχή ne bis in idem — Πεδίο εφαρμογής — Απόφαση των δικαστικών αρχών κράτους μέλους να παύσουν την ποινική δίωξη κατά ορισμένου προσώπου για τον λόγο και μόνο ότι έχει κινηθεί ανάλογη διαδικασία σε άλλο κράτος μέλος») ..... 10	10
2005/C 132/20	Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα), της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-109/04 (αίτηση του Bundesverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Karl Robert Kranemann κατά Land Nordrhein-Westfalen («Άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 39 ΕΚ) — Ελεύθερη κυκλοφορία εργαζομένων — Δημόσιος υπάλληλος που πραγματοποιεί προκαταρκτική άσκηση — Άσκηση πραγματοποιηθείσα σε άλλο κράτος μέλος — Επιστροφή των εξόδων μετακινήσεως μόνο για το τμήμα της διαδρομής που διανύθηκε εντός εθνικού εδάφους») ..... 11	11
2005/C 132/21	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα), της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση C-128/04 (αίτηση του rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ποινική διαδικασία κατά Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA («Οδικές μεταφορές — Κοινωνικές διατάξεις — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3821/85 — Υποχρέωση εγκαταστάσεως και χρησιμοποίησεως ταχογράφου — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3820/85 — Παρέκκλιση για τα οχήματα που μεταφέρουν υλικό και εξοπλισμό») ..... 11	11
2005/C 132/22	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα), της 14ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση C-243/04 P: Ζωή Γάκη-Κακούρη κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αναίρεση — Καθεστώς αποδοχών των μελών και των πρώην μελών του Δικαστηρίου — Δικαιώματα της διαζευγμένης συζύγου αποβιώσαντος πρώην μέλους») ..... 12	12
2005/C 132/23	Υπόθεση C-103/05: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το l'Oberster Gerichtshof, με διάταξη της 2ας Φεβρουαρίου 2005, στην υπόθεση Reisch Montage AG κατά Kiesel Baumaschinen Handels GmbH ..... 12	12



2005/C 132/24	Υπόθεση C-109/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2005 .....	12
2005/C 132/25	Υπόθεση C-119/05: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (Sezione Sesta), με διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 2004, στην υπόθεση Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato κατά Spa Lucchini Siderurgica .....	13
2005/C 132/26	Υπόθεση C-126/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2005 .....	13
2005/C 132/27	Υπόθεση C-131/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2005 .....	14
2005/C 132/28	Υπόθεση C-132/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2005 .....	15
2005/C 132/29	Υπόθεση C-135/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 23 Μαρτίου 2005 .....	15
2005/C 132/30	Υπόθεση C-137/05: Προσφυγή του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 24 Μαρτίου 2005 .....	16
2005/C 132/31	Υπόθεση C-145/05: Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Cour de cassation (Βέλγιο), με απόφαση εκδοθείσα στις 17 Μαρτίου 2005 στην υπόθεση Levi Strauss & C κατά Casucci Spa .....	17
2005/C 132/32	Υπόθεση C-149/05: Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε με απόφαση της 23ης Μαρτίου 2005 το Cour d'appel de Paris, στο πλαίσιο της υποθέσεως Harold Price κατά Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques .....	17
2005/C 132/33	Υπόθεση C-152/05: Περιληψη της προσφυγής της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που κατατέθηκε στις 5 Απριλίου 2005 .....	18
2005/C 132/34	Υπόθεση C-156/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε την 5η Απριλίου 2005 .....	18
2005/C 132/35	Υπόθεση C-159/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 6 Απριλίου 2005 .....	19
2005/C 132/36	Υπόθεση C-161/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 2005 .....	19
2005/C 132/37	Υπόθεση C-163/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 8 Απριλίου 2005 .....	20
2005/C 132/38	Υπόθεση C-165/05: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, που ασκήθηκε στις 8 Απριλίου 2005 .....	20
2005/C 132/39	Υπόθεση C-172/05 P: Αίτηση αναιρέσεως υποβληθείσα στις 15 Απριλίου 2005 από τον O. Mancini κατά της αποφάσεως της 3ης Φεβρουαρίου 2005 του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-137/03 O. Mancini κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων .....	21

## ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

2005/C 132/40	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση T-192/98, Επιτροπή βάμβακος και συναφών κλωστοϋφαντουργικών βιομηχανιών της ΕΟΚ (Eurocoton) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης («Ντάμπινγκ — Μη έγκριση από το Συμβούλιο πρότασης της Επιτροπής για την έκδοση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντντάμπινγκ — Μη ύπαρξη της αναγκαιότητας για την έκδοση του κανονισμού απλής πλειοψηφίας — Υποχρέωση αιτιολόγησης») ..... 22	22
2005/C 132/41	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση T-195/98, Ettlín Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG κ.λπ. κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης («Ντάμπινγκ — Μη έγκριση από το Συμβούλιο πρότασης της Επιτροπής για την έκδοση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντντάμπινγκ — Μη ύπαρξη της αναγκαιότητας για την έκδοση του κανονισμού απλής πλειοψηφίας — Υποχρέωση αιτιολόγησης») ..... 22	22
2005/C 132/42	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 17ης Μαρτίου 2004, στην υπόθεση T-177/00: Koninklijke Philips Electronics NV κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης («Ντάμπινγκ — Απόρριψη από το Συμβούλιο πρότασης κανονισμού της Επιτροπής για την επιβολή οριστικού δασμού αντντάμπινγκ — Έλλειψη απλής πλειοψηφίας, αναγκαιότητας για την έκδοση κανονισμού — Υποχρέωση αιτιολόγησης») ..... 23	23
2005/C 132/43	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 15ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση T-29/02: Global Electronic Finance Management (GEF) SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Ρήτρα διατησίας — Μη εκτέλεση συμβάσεως — Ανταγωγή») ..... 24	24
2005/C 132/44	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 16ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Πρόγραμμα TACIS — Υπηρεσίες παρασχεθείσες σε σχέση προς πυρηνικό σταθμό της Ουκρανίας — Μη καταβολή αμοιβής — Αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου — Αγωγή αποζημίωσης — Εξωσυμβατική ευθύνη) ..... 24	24
2005/C 132/45	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 16ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση T-112/03, L'Oréal SA κατά Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία ανακοπής — Αίτηση καταχώρισης του λεκτικού σήματος FLEXI AIR — Προγενέστερο λεκτικό σήμα FLEX — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Αίτηση αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσης — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', περίπτωση ii, και άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94) ..... 25	25
2005/C 132/46	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση T-160/03, AFCOn Management Consultants κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Πρόγραμμα Tacis — Πρόσκληση προς υποβολή προσφορών — Παρατυπίες της διαδικασίας μειοδοτικού διαγωνισμού — Αγωγή αποζημίωσης») ..... 25	25
2005/C 132/47	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 17ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση T-285/03, Agraz, SA κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Γεωργία — Κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα των μεταποιημένων προϊόντων με βάση τα οπωροκηπευτικά — Ενίσχυση στην παραγωγή των μεταποιημένων προϊόντων με βάση την τομάτα — Μέθοδος υπολογισμού του ποσού — Περίοδος εμπορίας 2000/2001) ..... 26	26
2005/C 132/48	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 16ης Μαρτίου 2005, στην υπόθεση T-329/03: Fabio Andrés Ricci κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Υπάλληλοι — Διαγωνισμός — Όρος αποδοχής — Επαγγελματική πείρα — Αποφάσεις της εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού — Φύση του ελέγχου που ασκεί η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή — Αξιολόγηση της πείρας — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη») ..... 27	27



2005/C 132/49	Απόφαση του Πρωτοδικείου, της 17ης Μαρτίου 2004, στην υπόθεση T-362/03: Antonio Milano κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπαλληλική προσφυγή — Πρόσληψη — Διαγωνισμός — Απαγόρευση συμμετοχής σε διαγωνισμό — Προσφυγή ακυρώσεως και αποζημίωση) .....	27
2005/C 132/50	Διάταξη του Πρωτοδικείου, της 16ης Φεβρουαρίου 2005, στην υπόθεση T-142/03, Fost Plus VZW κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή ακυρώσεως — Προσφυγή ασκηθείσα από νομικό πρόσωπο — Πράξη που το αφορά ατομικώς — Απόφαση 2003/82/EK — Σκοποί αξιοποιήσεως και ανακυκλώσεως υλικών και απορριμμάτων συσκευασίας — Οδηγία 94/62/EK — Απαράδεκτο) .....	28
2005/C 132/51	Διάταξη του Πρωτοδικείου, της 19ης Ιανουαρίου 2005, στην υπόθεση T-372/03: Yves Mahieu κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Υπάλληλοι — Προθεσμίες ενστάσεως και προσφυγής — Σιωπηρή απόρριψη της ενστάσεως — Απαράδεκτο») .....	28
2005/C 132/52	Διάταξη του Πρωτοδικείου, της 14ης Φεβρουαρίου 2005, στην υπόθεση T-81/04, Bouygues SA και Bouygues Telecom κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Κρατικές ενισχύσεις — Κινητή τηλεφωνία — Καταγγελία — Προσφυγή κατά παραλείψεως — Διατύπωση θέσεως εκ μέρους της Επιτροπής θέτουσα τέρμα στην παράλειψη — Κατάργηση της δίκης — Προσφυγή ακυρώσεως — Ενδιάμεσο έγγραφο — Απαράδεκτο) .....	29
2005/C 132/53	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου, της 10ης Φεβρουαρίου 2005, στην υπόθεση T-291/04 R, Enviro Tech Europe Ltd και Enviro Tech International, Inc., κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ασφαλιστικά μέτρα — Οδηγίες 67/548/ΕΟΚ και 2004/73/EK) .....	29
2005/C 132/54	Υπόθεση T-103/05: Προσφυγή της P. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 2005 .....	30
2005/C 132/55	Υπόθεση T-124/05: Προσφυγή του David Tas κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία ασκήθηκε στις 2 Μαρτίου 2005 .....	30
2005/C 132/56	Υπόθεση T-126/05: Προσφυγή των Sandrine Corvoisier κ.λπ. κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας που ασκήθηκε στις 9 Μαρτίου 2005 .....	31
2005/C 132/57	Υπόθεση T-130/05: Προσφυγή του Dominique Albert Bousquet και 142 άλλων κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 2005 .....	31
2005/C 132/58	Υπόθεση T-131/05: Προσφυγή των Carlos Andrés κ.λπ. κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2005 .....	32
2005/C 132/59	Υπόθεση T-134/05: Προσφυγή του Βασιλείου του Βελγίου κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Μαρτίου 2005 .....	33
2005/C 132/60	Υπόθεση T-135/05: Προσφυγή του Franco Campoli κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 29 Μαρτίου 2005 .....	33
2005/C 132/61	Υπόθεση T-136/05: Προσφυγή των EARL Salvat Père et Fils κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 30 Μαρτίου 2005 .....	34
2005/C 132/62	Υπόθεση T-137/05: Προσφυγή της εταιρίας Gruppo LA PERLA SpA κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε την 1η Απριλίου 2005 .....	34



2005/C 132/63	Υπόθεση T-139/05: Προσφυγή της Charlotte Becker κ.α. κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2005 .....	35
2005/C 132/64	Υπόθεση T-140/05: Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Μαρτίου 2005 .....	36
2005/C 132/65	Υπόθεση T-144/05: Προσφυγή του Pablo Muñoz κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Απριλίου 2005 .....	36

---

II Προπαρασκευαστικές πράξεις

.....

---

III Πληροφορίες

2005/C 132/66	Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην <i>Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης</i> ΕΕ C 115 της 14.5.2005 .....	38
---------------	---	----



## I

(Ανακοινώσεις)

## ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

## ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 14ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-460/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών <sup>(1)</sup>

(Παράβαση κράτους μέλους — Κανονισμοί (ΕΟΚ) 2913/92 και 2454/93 — Εξωτερική κοινοτική διαμετακόμιση — Τελωνειακές αρχές — Διαδικασίες εισπράξεως εισαγωγικών δασμών — Προθεσμίες — Μη τήρηση — Ίδιοι πόροι των Κοινοτήτων — Απόδοση — Προθεσμία — Μη τήρηση — Τόκοι υπερημερίας — Οικείο κράτος μέλος — Παράλειψη καταβολής)

(2005/C 132/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση C-460/01, με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 28 Νοεμβρίου 2001, **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** (εκπρόσωποι: G. Wilms και H. M. H. Spreyart) κατά **Βασιλείου των Κάτω Χωρών** (εκπρόσωπος: H. G. Sevenster), το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: M. F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά το διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 1991 έως 31ης Δεκεμβρίου 1995,

- παραλείποντας να προβεί σε βεβαίωση της τελωνειακής οφειλής και άλλων αντιστοιχών επιβαρύνσεων και στην ανακοίνωση του ποσού τους στον οφειλέτη το αργότερο εντός τριών ημερών από της εκπνοής της προθεσμίας που τάσσεται, αντιστοιχώς, με τα άρθρα 3, παράγραφος 3, και 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1854/89 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1989, για τη βεβαίωση και τους όρους καταβολής των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που προκύπτουν από τελωνειακή οφειλή, και με τα άρθρα 218, παράγραφος 3, και 221, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, ή σε μεταγενέστερη ημερομηνία προκύ-

πτουσα από την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1182/71 του Συμβουλίου, της 3ης Ιουνίου 1971, περί καθορισμού των κανόνων που εφαρμόζονται στις προθεσμίες, ημερομηνίες και διορίες, όταν ο κύριος υπόχρεος διαδικασίας εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως δεν απέδειξε, εντός τριών μηνών από της αποστολής, εκ μέρους του τελωνείου αναχωρήσεως, της κοινοποιήσεως περί μη εγκαίρου προσκομίσεως της αποστολής στο τελωνείο προορισμού, ότι η συγκεκριμένη διαδικασία διαμετακομίσεως διεξήχθη χωρίς παρατυπίες,

- παραλείποντας να αποδώσει εμπροθέσμως στην Επιτροπή τους αντιστοιχούς ίδιους πόρους, και
- αρνούμενο να καταβάλει τους αναλογούντες τόκους υπερημερίας,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των άρθρων 11α, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1062/87 της Επιτροπής, της 27ης Μαρτίου 1987, για τις διατάξεις εφαρμογής και τα μέτρα απλούστευσης του καθεστώτος κοινοτικής διαμετακόμισης, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2560/92 της Επιτροπής, της 2ας Σεπτεμβρίου 1992, 49, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1214/92 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 1992, για τις διατάξεις εφαρμογής και τα μέτρα απλούστευσης του καθεστώτος κοινοτικής διαμετακόμισης, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3712/92 της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 1992, και 379, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, καθώς και δυνάμει των άρθρων 2, 9, 10 και 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.

- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 84 της 6.4.2002.



## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 14ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-104/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας <sup>(1)</sup>

(Παράβαση κράτους μέλους — Κανονισμοί (ΕΟΚ) 2913/92 και 2454/93 — Εξωτερική κοινοτική διαμετακόμιση — Τελωνειακές αρχές — Διαδικασίες εισπράξεως εισαγωγικών δασμών — Προθεσμίες — Μη τήρηση — Ίδιοι πόροι των Κοινοτήτων — Απόδοση — Προθεσμία — Μη τήρηση — Τόκοι υπερημερίας — Οικείο κράτος μέλος — Παράλειψη καταβολής)

(2005/C 132/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση C-104/02, με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 20 Μαρτίου 2002, **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** (εκπρόσωπος: G. Wilms) κατά **Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας** (εκπρόσωποι: W. D. Plessing και R. Stüwe, επικουρούμενοι από τον D. Sellner), υποστηριζόμενη από το **Βασίλειο του Βελγίου** (εκπρόσωπος: A. Snoecx), το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενική εισαγγελέα: C. Stix-Hackl, γραμματέας: M. F. Connet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Αποδίδοντας με μεγάλη καθυστέρηση τους ίδιους πόρους της στην Κοινότητα, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει, αντιστοίχως, από το άρθρο 49 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1214/92 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 1992, για τις διατάξεις εφαρμογής και τα μέτρα απλούστευσης του καθεστώτος κοινοτικής διαμετακόμισης, και από το άρθρο 379 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, περί θέσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.
2. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
3. Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.
4. Το Βασίλειο του Βελγίου φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 131 της 1.6.2002.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-437/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Φινλανδίας <sup>(1)</sup>

(Παράβαση κράτους μέλους — Αλιεία — Κανονισμοί (ΕΟΚ) 3760/92 και 2847/93 — Διατήρηση και διαχείριση των πόρων — Μέτρα ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων)

(2005/C 132/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η φινλανδική)

Στην υπόθεση C-437/02, με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 3 Δεκεμβρίου 2002, **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** (εκπρόσωποι: T. van Rijn και M. Huttunen) κατά **Δημοκρατίας της Φινλανδίας** (εκπρόσωποι: T. Rynnä και E. Kouguila), το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet, A. La Pergola, J.-P. Puissochet (εισηγητή) και A. O. Caoimh, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Η Δημοκρατία της Φινλανδίας, παραλείποντας, για τις αλιευτικές περιόδους 1995 και 1996,
  - να θεσπίσει τους κατάλληλους λεπτομερείς κανόνες για τη χρησιμοποίηση των ποσοτώσεων που της χορηγήθηκαν και να πραγματοποιήσει τις επιθεωρήσεις και τους λοιπούς ελέγχους που επιβάλλουν οι εφαρμοστέοι κοινοτικοί κανονισμοί,
  - να απαγορεύσει, σε κατάλληλο χρόνο, προσωρινώς την αλιεία ούτως ώστε να μην υπάρξουν περιπτώσεις εξαντλήσεως των ποσοτώσεων και
  - να λάβει τα διοικητικά ή ποινικά μέτρα που ήταν υποχρεωμένη να εφαρμόσει έναντι των κυβερνητών των σκαφών που παραβιάζουν την κανονιστική ρύθμιση περί κοινής αλιευτικής πολιτικής ή έναντι παντός άλλου ευθυνόμενου για τέτοια παράβαση,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια, καθώς και από τα άρθρα 2, 21, παράγραφοι 1 και 2, και 31 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1993, για τη θέσπιση συστήματος ελέγχου της κοινής αλιευτικής πολιτικής.

2. Καταδικάζει τη Δημοκρατία της Φινλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 31 της 08.02.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 14ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-468/02: Βασιλείο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων <sup>(1)</sup>

(«ΕΓΤΠΕ — Αποκλεισμός ορισμένων δαπανών — Δημόσια αποθέματα ελαιολάδου — Τομέας των αροτραίων καλλιεργειών»)

(2005/C 132/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση C-468/02, με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, ασκηθείσα στις 31 Δεκεμβρίου 2002, Βασιλείο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: L. Fraguas Gadea) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: S. Pardo Quintillán), το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Rosas (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 14 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει το Βασιλείο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 55 της 8.3.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πρώτο τμήμα)

της 14ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-6/03 (αίτηση του Verwaltungsgericht Koblenz για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Deponiezweckverband Eiterkörperle κατά Land Rheinland-Pfalz <sup>(1)</sup>

(«Περιβάλλον — Υγειονομική ταφή των αποβλήτων — Οδηγία 1999/31 — Εθνική ρύθμιση προβλέπουσα αυστηρότερους κανόνες — Συμβίβαστο»)

(2005/C 132/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση C-6/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε βάσει του άρθρου 234 ΕΚ το Verwaltungsgericht Koblenz (Γερμανία), με απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 8ης Ιανουαρίου 2003, στο πλαίσιο της δίκης Deponiezweckverband Eiterkörperle κατά Land Rheinland-Pfalz, το Δικαστήριο

(πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), M. Pešić και E. Levits, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: K. Sztranc, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 1999/31/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Απριλίου 1999, περί υγειονομικής ταφής των αποβλήτων δεν εμποδίζει το εθνικό μέτρο το οποίο:

- καθορίζει όρια για την υγειονομική ταφή βιοαποδομησίμων αποβλήτων μικρότερα από αυτά που καθορίζει η οδηγία, ακόμα και αν τα όρια αυτά είναι τόσο μικρά ώστε συνεπάγονται μηχανική-βιολογική επεξεργασία ή καύση των αποβλήτων αυτών πριν την υγειονομική ταφή,
- καθορίζει βραχύτερες προθεσμίες από την οδηγία για τη μείωση της ποσότητας των αποβλήτων που εναποτίθενται σε χώρους υγειονομικής ταφής,
- εφαρμόζεται όχι μόνο στα βιοαποδομήσιμα απόβλητα αλλά και στις μη βιοαποδομήσιμες οργανικές ύλες, και
- εφαρμόζεται όχι μόνο στα αστικά απόβλητα, αλλά και στα απόβλητα που μπορούν να διατεθούν ως αστικά απόβλητα.

- 2) Η κοινοτική αρχή της αναλογικότητας δεν έχει εφαρμογή όσον αφορά τα εθνικά μέτρα ενισχυμένης προστασίας που λαμβάνονται βάσει του άρθρου 176 ΕΚ και υπερβαίνουν τις ελάχιστες απαιτήσεις που προβλέπει η κοινοτική οδηγία στον τομέα του περιβάλλοντος, εφόσον δεν εμπλέκονται άλλες διατάξεις της Συνθήκης.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 101 της 26.4.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 12ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-61/03: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας <sup>(1)</sup>

(«Παράβαση κράτους μέλους — Συνθήκη ΕΚΕΑ — Πεδίο εφαρμογής — Στρατιωτικές εγκαταστάσεις — Προστασία της υγείας — Αχρήστευση πυρηνικού αντιδραστήρα — Απόρριψη ραδιενεργών καταλοίπων»)

(2005/C 132/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση C-61/03, με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 141 ΕΑ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 14 Φεβρουαρίου 2003,

**Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** (εκπρόσωποι: L. Ström και X. Lewis) κατά **Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας** (εκπρόσωποι: P. Ormond και C. Jackson, επικουρούμενες από τους D. Wyatt και R. Plender, καθώς και από τον S. Tromans), υποστηριζόμενου από τη **Γαλλική Δημοκρατία** (εκπρόσωποι: R. Abraham, G. de Bergues και E. Puisais), το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως), συγκείμενο από τον B. Σκουρή, Πρόεδρο, τους P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (εισηγητή), R. Silva de Lapuerta και M. A. Borg Barthet, προέδρους τμήματος, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, P. Kūris, E. Juhász, Γ. Αρέστη και M. Pešič, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 12 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.
3. Η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 101 της 26.4.2003.

#### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-91/03: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (<sup>1</sup>)

(«Διατήρηση και εκμετάλλευση αλιευτικών πόρων — Κανονισμός (ΕΚ) 2371/2002»)

(2005/C 132/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση C-91/03, με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, ασκηθείσα στις 28 Φεβρουαρίου 2003, Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: N. Díaz Abad) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: J. Carbery, F. Florindo Gijón και M. Balta), υποστηριζόμενου από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: T. van Rijn και S. Pardo Quintillán) και τη Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: G. de Bergues και A. Colomb, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, R. Schintgen, P. Kūris (εισηγητή) και J. Klučka, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: K. Sztranc, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά του έξοδα, καθώς και στα έξοδα του Συμβουλίου.
- 3) Η Γαλλική Δημοκρατία και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 135 της 07.06.2003.

#### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 14ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-110/03: Βασίλειο του Βελγίου κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<sup>1</sup>)

(«Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 2204/2002 — Οριζόντιες κρατικές ενισχύσεις — Ενισχύσεις για την απασχόληση — Ασφάλεια δικαίου — Επικουρικότητα — Αναλογικότητα — Συνεκτικότητα των κοινοτικών δράσεων — Μη δυσμενής διάκριση — Κανονισμός (ΕΚ) 994/98 — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας»)

(2005/C 132/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση C-110/03, με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, ασκηθείσα ενώπιον του Δικαστηρίου στις 10 Μαρτίου 2003, Βασίλειο του Βελγίου (εκπρόσωποι: αρχικώς A. Snoecx, ακολούθως E. Dominkovits, επικουρούμενες από τους D. Waelbroeck και D. Brinckman) κατά **Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** (εκπρόσωπος: G. Rozet), υποστηριζόμενης από το **Ηνωμένο Βασίλειο Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας** (εκπρόσωπος: K. Manji), το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský (εισηγητή) και U. Løhmus, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 112 της 10.5.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 14ης Απριλίου 2005

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-128/03 και C-129/03 (αίτηση του *Consiglio di Stato* για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): *AEM SpA (C-128/03)*, *AEM Torino SpA (C-129/03)* κατά *Autorità per l'energia elettrica e per il gas κ.λπ.* (1)

(«Εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας — Προσαύξηση του τέλους για την πρόσβαση στο εθνικό δίκτυο μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας και τη χρησιμοποίησή του — Κρατικές ενισχύσεις — Οδηγία 96/92/ΕΚ — Πρόσβαση στο δίκτυο — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων»)

(2005/C 132/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-128/03 και C-129/03, με αντικείμενο αιτήσεις εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, τις οποίες υπέβαλε το *Consiglio di Stato* (Ιταλία), με αποφάσεις της 14ης Ιανουαρίου 2003, που περιήλθαν στο Δικαστήριο στις 24 Μαρτίου 2003, στο πλαίσιο των υποθέσεων *AEM SpA (C-128/03)*, *AEM Torino SpA (C-129/03)* κατά *Autorità per l'energia elettrica e per il gas κ.λπ.*, παρασταμένης της: *ENEL Produzione SpA*, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους Α. Rosas, πρόεδρο τμήματος, Α. Borg Barthet, S. von Bahr (εισηγητή), J. Malenovský και U. Lohmus, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Ένα μέτρο όπως το επίδικο στις κύριες δίκες, το οποίο επιβάλλει, επί μία μεταβατική περίοδο, προσαύξηση του τέλους για την πρόσβαση στο εθνικό δίκτυο μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας και τη χρησιμοποίησή του μόνον στις επιχειρήσεις παραγωγής-διανομής ηλεκτρικής ενέργειας προερχομένης από υδροηλεκτρικές ή γεωθερμοηλεκτρικές εγκαταστάσεις και αποσκοπεί στην αντιστάθμιση του πλεονεκτήματος που δημιουργήθηκε για τις επιχειρήσεις αυτές, κατά τη μεταβατική περίοδο, από την ελευθέρωση της αγοράς της ηλεκτρικής ενέργειας κατόπιν της μεταφοράς της οδηγίας 96/92/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας, στο εσωτερικό δίκαιο, αποτελεί διαφοροποίηση μεταξύ επιχειρήσεων ως προς τις επιβαρύνσεις προκύπτουσα από τη φύση και την οικονομία του συστήματος των σχετικών επιβαρύνσεων. Ως εκ τούτου, η εν λόγω διαφοροποίηση δεν συνιστά, αυτή καθαυτή, κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 87.

Ωστόσο, η εξέταση μιας ενισχύσεως δεν μπορεί να διαχωριστεί από τα αποτελέσματα του τρόπου χρηματοδοτήσεώς της. Αν, σε μια κατάσταση όπως η επίδικη στις κύριες δίκες, υφίσταται αδήριτη σχέση μεταξύ, αφενός, της προσαυξήσεως του τέλους για την πρόσβαση στο εθνικό δίκτυο μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας και για τη χρησιμοποίησή του και, αφετέρου, ενός εθνικού καθεστώτος ενισχύσεων, υπό την έννοια ότι το προϊόν της προσαυξήσεως προορίζεται οπωσδήποτε για τη χρηματοδότηση της ενισχύσεως αυτής, η εν λόγω προσαύξηση αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του καθεστώτος αυτού και πρέπει, συνεπώς, να εξετάζεται μαζί με το καθεστώς αυτό.

2) Ο κανόνας της άνευ διακρίσεων προσβάσεως στο εθνικό δίκτυο μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας, τον οποίο καθιερώνει η οδηγία 96/92, δεν απαγορεύει σε κράτος μέλος να υιοθετήσει, επί μία μεταβατική περίοδο, ένα μέτρο όπως το επίδικο στις κύριες δίκες, το οποίο επιβάλλει σε ορισμένες μόνον επιχειρήσεις παραγωγής-διανομής ηλεκτρικής ενέργειας προσαύξηση του τέλους για την πρόσβαση στο εν λόγω δίκτυο και τη χρησιμοποίησή του, προκειμένου να αντισταθμιστεί το πλεονέκτημα που δημιουργήθηκε για τις επιχειρήσεις αυτές, κατά τη μεταβατική περίοδο, από την αλλαγή του νομικού πλαισίου, λόγω της ελευθέρωσης της αγοράς της ηλεκτρικής ενέργειας κατόπιν της μεταφοράς της εν λόγω οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο. Πάντως, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να βεβαιωθεί ότι η προσαύξηση του τέλους δεν υπερβαίνει το αναγκαίο προς αντιστάθμιση του εν λόγω πλεονεκτήματος μέτρο.

(1) ΕΕ C 146 της 21.6.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 12ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-145/03 (αίτηση του *Juzgado de lo Social, nº 20 de Madrid* για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): *Κληρονόμοι της Annette Keller* κατά *Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) κ.λπ.* (1)

(«Κοινωνική ασφάλιση — Άρθρα 3 και 22 του κανονισμού 1408/71 — Άρθρο 22 του κανονισμού 574/72 — Νοσηλεία σε κράτος μέλος διαφορετικό από το αρμόδιο κράτος μέλος — Αναγκαιότητα επείγουσας περιθάλψεως ζωτικής σημασίας — Μεταφορά του ασφαλισμένου σε νοσηλευτικό ίδρυμα τρίτης χώρας — Πεδίο εφαρμογής των εντύπων E 111 και E 112»)

(2005/C 132/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση C-145/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, την οποία υπέβαλε το *Juzgado de lo Social nº 20* της Μαδρίτης (Ισπανία), με απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2001, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 31 Μαρτίου 2003, στο πλαίσιο της δίκης *Κληρονόμοι της Annette Keller* κατά *Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)*, *Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa)*, πρώην *Instituto Nacional de la Salud (Insalud)*, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως), συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, Α. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts (εισηγητή) και Α. Borg Barthet, προέδρους τμήματος, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, Γ. Αρέστη και Μ. Plešič, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 12 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση i, και στοιχείο γ', περίπτωση i, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, και το άρθρο 22, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, όπως έχουν τροποποιηθεί και ενημερωθεί από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι ο αρμόδιος φορέας που συναίεσε, με τη χορήγηση του εντύπου E 111 ή του εντύπου E 112, στο να παρασχεθεί σε ασφαλισμένο του ιατροφαρμακευτική περίθαλψη σε κράτος διαφορετικό από το αρμόδιο κράτος μέλος δεσμεύεται από τις ιατρικές διαπιστώσεις σχετικά με την αναγκαιότητα επείγουσας περιθάλψεως λόγω κινδύνου ζωής που παρέχεται κατά το χρονικό διάστημα ισχύος του εντύπου από ιατρούς συμβεβλημένους με τον φορέα του κράτους μέλους διαμονής, καθώς και από την απόφαση που λαμβάνουν, κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, οι ιατροί αυτοί, βάσει των εν λόγω διαπιστώσεων και των έως τότε γνώσεων της ιατρικής επιστήμης, να μεταφέρουν τον ενδιαφερόμενο σε νοσηλευτικό ίδρυμα ευρισκόμενο σε άλλο κράτος, ακόμη και αν βρίσκεται σε τρίτη χώρα. Ωστόσο, στην περίπτωση αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση i, και στοιχείο γ', περίπτωση i, του κανονισμού 1408/71, το δικαίωμα του ασφαλισμένου σε παροχές σε είδος που παρέχονται για λογαριασμό του αρμόδιου φορέα υπόκειται στον όρο ότι, σύμφωνα με την εφαρμοστέα από τον φορέα του κράτους μέλους διαμονής νομοθεσία, ο τελευταίος υποχρεούται να παράσχει σε πρόσωπο που είναι ασφαλισμένο σε αυτόν τις παροχές σε είδος που αντιστοιχούν στην περίθαλψη αυτή.

Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο αρμόδιος φορέας δεν έχει δικαίωμα να απαιτήσει να επιστρέψει ο ενδιαφερόμενος στο αρμόδιο κράτος μέλος προκειμένου να υποβληθεί σε ιατρικό έλεγχο ούτε να τον υποβάλει σε έλεγχο στο κράτος μέλος διαμονής ούτε να εξαρτήσει από προηγούμενη δική του έγκριση τις διαπιστώσεις και τις αποφάσεις που αναφέρονται ανωτέρω.

2) Στην περίπτωση που οι συμβεβλημένοι με τον φορέα του κράτους μέλους διαμονής ιατροί επέλεξαν, για λόγους κατεπείγοντος λόγω κινδύνου ζωής και σύμφωνα με τις μέχρι τότε γνώσεις της ιατρικής επιστήμης, τη μεταφορά του ασφαλισμένου σε νοσηλευτικό ίδρυμα ευρισκόμενο στην επικράτεια τρίτης χώρας, το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση i, και στοιχείο γ', περίπτωση i, του κανονισμού 1408/71 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι συνεπάγεται ότι, εφόσον ο φορέας του κράτους μέλους διαμονής δεν έχει σοβαρό λόγο αμφιβολίας για τη βασιμότητα αυτής της ιατρικής απόφασης, η περίθαλψη που παρασχέθηκε στο κράτος αυτό αναλαμβάνεται από τον εν λόγω φορέα σύμφωνα με την εφαρμοστέα από αυτό νομοθεσία, με τους ίδιους όρους που ισχύουν για τους υπαγόμενους στη νομοθεσία αυτή ασφαλισμένους. Όσον αφορά την περίθαλψη που περιλαμβάνεται στις παροχές που προβλέπονται από τη νομοθεσία του αρμόδιου κράτους μέλους, στον αρμόδιο φορέα ανατίθεται στη συνέχεια να αναλάβει τη δαπάνη των παροχών που παρασχέθηκαν κατά τον τρόπο αυτό, αποδίδοντάς την στον φορέα του κράτους μέλους διαμονής με τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 36 του κανονισμού 1408/71.

Εφόσον ο φορέας του κράτους μέλους διαμονής δεν ανέλαβε την περίθαλψη που παρασχέθηκε σε ίδρυμα ευρισκόμενο σε τρίτη χώρα, αλλά έχει αποδειχθεί ότι ο ενδιαφερόμενος είχε

αυτό το δικαίωμα καλύψεως και η εν λόγω περίθαλψη περιλαμβάνεται στις παροχές που προβλέπονται από τη νομοθεσία του αρμόδιου κράτους μέλους, στον αρμόδιο φορέα ανατίθεται να αποδώσει κατ' ευθείαν στο εν λόγω πρόσωπο ή στους δικαιούχους του τη δαπάνη της περιθάλψεως αυτής κατά τρόπο που να εξασφαλίζεται επίπεδο καλύψεως ανάλογο με εκείνο που θα είχε αυτός αν είχαν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 22, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 146 της 21.6.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δευτέρο τμήμα)

της 14ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-157/03: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (<sup>1</sup>)

(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγίες 68/360/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 64/221/ΕΟΚ — Δικαίωμα διαμονής — Άδεια διαμονής — Υπήκοος τρίτης χώρας, μέλος της οικογενείας κοινοτικού υπηκόου — Προδεσμία χορηγήσεως άδειας διαμονής)

(2005/C 132/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση C-157/03, με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 7 Απριλίου 2003, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. O'Reilly και L. Escobar Guerrero) κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωπος: N. Díaz Abad), το Δικαστήριο (δευτέρο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, J. Makarczyk (εισηγητή), P. Kūris και J. Klučka, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 14 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Το Βασίλειο της Ισπανίας:

— μη έχοντας μεταφέρει ορθώς στην εσωτερική έννομη τάξη τις οδηγίες 68/360/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των εργαζομένων των κρατών μελών και των οικογενειών τους στο εσωτερικό της Κοινότητας, 73/148/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1973, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των υπηκόων των κρατών μελών στο εσωτερικό της Κοινότητας στον τομέα της εγκαταστάσεως και της παροχής υπηρεσιών, και 90/365/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1990, σχετικά με το δικαίωμα διαμονής των μισθωτών και μη μισθωτών εργαζομένων που έχουν παύσει την επαγγελματική τους δραστηριότητα, και ειδικότερα επιβάλλοντας την υποχρέωση λήψεως βίζας διαμονής ως προϋπόθεση για τη χορήγηση άδειας διαμονής στους υπηκόους τρίτης χώρας οι οποίοι είναι μέλη της οικογενείας κοινοτικού υπηκόου έχοντας ασκήσει το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας, και

— μη χορηγώντας, κατά παράβαση των διατάξεων της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964, περί συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας, άδεια διαμονής αμελλητί και το αργότερο εντός έξι μηνών από την υποβολή της αιτήσεως για την άδεια αυτή,

παρέβη τις υποχρεώσεις που έχει από τις πιο πάνω οδηγίες.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 135 της 7.6.2003.

#### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 15ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-160/03: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Eurojust (<sup>1</sup>)

(«Προσφυγή ακυρώσεως στηριζόμενη στο άρθρο 230 ΕΚ — Προσφυγή ασκηθείσα από κράτος μέλος και στρεφόμενη κατά των προσκλήσεων υποβολής υποψηφιοτήτων που δημοσίευσε η Eurojust για θέσεις εκτάκτων υπαλλήλων — Αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου — Απαράδεκτο»)

(2005/C 132/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση C-160/03, με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, η οποία ασκήθηκε στις 8 Απριλίου 2004, **Βασίλειο της Ισπανίας**, (εκπρόσωπος: L. Fraguas Gadea) υποστηριζόμενο από: **Δημοκρατία της Φινλανδίας**, (εκπρόσωπος: T. Pynnä) κατά **Eurojust**, (δικηγόροι: J. Rivas de Andrés, και D. O'Keefe) το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως), συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (εισηγητή) και A. Borg Barthet, προέδρους τμήματος, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, Γ. Αρέστη, Μ. Plešič και J. Malenovský, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Μ. Poiares Maduro, γραμματέας: Η. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 15 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Η Δημοκρατία της Φινλανδίας φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 146 της 21.6.2003

#### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πρώτο τμήμα)

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-170/03 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): **Staatssecretaris van Financiën** κατά **J.H.M. Feron** (<sup>1</sup>)

(«Κανονισμός (ΕΟΚ) 918/83 — Τελωνειακές ατέλειες — Έννοιες των “προσωπικών ειδών” και της “κατοχής” — Αυτοκίνητο τεθέν στη διάθεση ενός προσώπου εκ μέρους του εργοδότη του»)

(2005/C 132/13)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση C-170/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) με απόφαση της 11ης Απριλίου 2003, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 14 Απριλίου 2003, στο πλαίσιο της δίκης **Staatssecretaris van Financiën** κατά **J. H. M. Feron**, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, A. Rosas, K. Lenaerts, S. von Bahr (εισηγητή) και K. Schiemann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Μ. Poiares Maduro, γραμματέας: Μ.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Ένα επιβατικό αυτοκίνητο, όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη, θεωρείται προσωπικό είδος, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 918/83 του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1983, για τη θέσπιση του κοινοτικού καθεστώτος τελωνειακών ατελειών, ικανό να τύχει τελωνειακής ατέλειας δυνάμει των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού αυτού.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 146 της 21.6.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 15ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-209/03 [αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)]: *The Queen*, κατόπιν αιτήσεως του Dany Bidar, κατά London Borough of Ealing, κ.λπ. <sup>(1)</sup>

(«*Ιθαγένεια της Ένωσης — Άρθρα 12 ΕΚ και 18 ΕΚ — Ενίσχυση χορηγούμενη στους σπουδαστές υπό μορφή επιδοτούμενου δανείου — Διάταξη που παρέχει τη δυνατότητα λήψεως τέτοιου δανείου αποκλειστικά στους σπουδαστές που είναι εγκατεστημένοι στο κράτος μέλος*»)

(2005/C 132/14)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση C-209/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, την οποία υπέβαλε το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Ηνωμένο Βασίλειο), με απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 15 Μαΐου 2003, στο πλαίσιο της υποθέσεως **The Queen**, κατόπιν αιτήσεως του: **Dany Bidar**, κατά **London Borough of Ealing, Secretary of State for Education and Skills**, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως), συγκείμενο από τους B. Σκουρή, πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts (εισηγητή) και A. Borg Barthet, προέδρους τμήματος, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, M. Ilešič, J. Malenovský, J. Klučka και U. Lohmus, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: M. H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε, στις 15 Μαρτίου 2005, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- Μια ενίσχυση που χορηγείται, είτε υπό τη μορφή επιδοτούμενου δανείου είτε ως υποτροφία, στους σπουδαστές που διαμένουν νομίμως στο κράτος μέλος υποδοχής, για την κάλυψη των δαπανών τους διαβιώσεως, εμπίπτει, για τον σκοπό απαγορεύσεως των διακρίσεων του άρθρου 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚ.
- Το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία χορηγεί δικαίωμα για λήψη σπουδαστικής ενισχύσεως προς κάλυψη των δαπανών διαβιώσεως αποκλειστικά στους σπουδαστές που είναι εγκατεστημένοι στο κράτος μέλος υποδοχής, αποκλείοντας, ταυτοχρόνως, σε υπήκοο άλλου κράτους μέλους τη δυνατότητα να αποκτήσει, ως σπουδαστής, την ιδιότητα του εγκατεστημένου, έστω και αν ο υπήκοος αυτός διαμένει νομίμως και έχει ολοκληρώσει ένα σημαντικό τμήμα των σπουδών του δευτεροβάθμιας εκπαίδευσής στο κράτος μέλος υποδοχής και έχει, ως εκ τούτου, δημιουργήσει πραγματικό δεσμό με την κοινωνία του κράτους αυτού.

- Δεν συντρέχει λόγος κατά χρόνο περιορισμού των αποτελεσμάτων της παρούσας αποφάσεως.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 171 της 19.07.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-228/03 (αίτηση του Korkein oikeus για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): *The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy* κατά *LA-Laboratories Ltd Oy* <sup>(1)</sup>

(«*Σήματα — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ' — Περιορισμοί της προστασίας που παρέχει το σήμα — Χρήση του σήματος από τρίτον, όταν είναι απαραίτητη για να δηλωθεί ο προορισμός προϊόντος ή υπηρεσίας*»)

(2005/C 132/15)

(Γλώσσα διαδικασίας: η φινλανδική)

Στην υπόθεση C-228/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Korkein oikeus (Φινλανδία) με απόφαση της 23ης Μαΐου 2003, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 26 Μαΐου 2003, στο πλαίσιο της δίκης *The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy* κατά *LA-Laboratories Ltd Oy*, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet, S. von Bahr, U. Lohmus και A. Ó Caoimh (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- Το αν η χρήση του σήματος είναι νόμιμη, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, εξαρτάται από το αν η χρήση αυτή είναι αναγκαία για να δηλωθεί ο προορισμός ενός προϊόντος.

Η χρήση του σήματος από τρίτον που δεν είναι κάτοχος του είναι αναγκαία για να δηλωθεί ο προορισμός ενός προϊόντος που διατίθεται στο εμπόριο από τον εν λόγω τρίτον, όταν στην πράξη αποτελεί το μοναδικό μέσο παροχής στο κοινό άμεσης και πλήρους ενημερώσεως σχετικά με τον εν λόγω προορισμό, προκειμένου να διαφυλαχθεί το σύστημα ανόθευτου ανταγωνισμού στην αγορά του εν λόγω προϊόντος.

Στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να εξακριβώσει αν, στην υπόθεση της κύριας δίκης, η χρήση αυτή του σήματος είναι αναγκαία, λαμβανομένων υπόψη των γνωρισμάτων του κοινού στο οποίο απευθύνεται το προϊόν που διατίθεται στο εμπόριο από τον εν λόγω τρίτον.

Δεδομένου ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 89/104 δεν διακρίνει μεταξύ των πιθανών προορισμών των προϊόντων, όταν εκτιμάται αν η χρήση ενός σήματος είναι νόμιμη, τα κριτήρια εκτιμήσεως του συνόμου της χρήσεως του σήματος, ιδίως αν πρόκειται για εξαρτήματα ή ανταλλακτικά, δεν διαφέρουν, επομένως, από εκείνα που ισχύουν για τις άλλες κατηγορίες πιθανών προορισμών.

- 2) Η σχετική με τα «χρηστά συναλλακτικά ήθη» προϋπόθεση, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 89/104, αποτελεί, κατ' ουσίαν, έκφραση της υποχρέωσης θεμιτών ενεργειών έναντι των νομίμων συμφερόντων του δικαιούχου του σήματος.

Η χρήση του σήματος δεν συνάδει προς τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία και στο εμπόριο ιδίως όταν:

- γίνεται κατά τρόπο δυνάμενο να δημιουργήσει την εντύπωση ότι υπάρχει εμπορική σχέση μεταξύ του τρίτου και του κατόχου του σήματος,
- θίγει την αξία του σήματος αντλώντας αθέμιτο όφελος από τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του,
- συνεπάγεται τη δυσφήμιση ή την υποτίμηση του εν λόγω σήματος,
- ή όταν ο τρίτος παρουσιάζει το προϊόν του ως απομίμηση ή αντίγραφο του προϊόντος που φέρει το σήμα του οποίου δεν είναι κάτοχος.

Το ότι ένας τρίτος χρησιμοποιεί το σήμα του οποίου δεν είναι κάτοχος, προκειμένου να δηλώσει τον προορισμό του προϊόντος του δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι παρουσιάζει το προϊόν αυτό ως προϊόν αντίστοιχης ποιότητας ή ισοδύναμων χαρακτηριστικών με εκείνων των προϊόντων που φέρουν το εν λόγω σήμα. Το αν το προϊόν παρουσιάζεται τελικώς κατ' αυτόν τον τρόπο εξαρτάται από τα συγκεκριμένα περιστατικά και στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να εκτιμήσει αν όντως συμβαίνει αυτό, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υποθέσεως της κύριας δίκης.

Το ενδεχόμενο να παρουσιαστεί το προϊόν που διαθέτει ο τρίτος στο εμπόριο ως προϊόν αντίστοιχης ποιότητας ή ανάλογων χαρακτηριστικών με εκείνων του προϊόντος που φέρει το σήμα που χρησιμοποιήθηκε αποτελεί στοιχείο το οποίο πρέπει να λάβει υπόψη το αιτούν δικαστήριο προκειμένου να εξακριβώσει αν η εν λόγω χρήση έγινε σύμφωνα με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία και στο εμπόριο

- 3) Στην περίπτωση στην οποία ένας τρίτος που χρησιμοποιεί σήμα του οποίου δεν είναι κάτοχος δεν διαθέτει στο εμπόριο μόνον εξάρτημα ή ανταλλακτικό, αλλά και το ίδιο το προϊόν για το οποίο προορίζεται το εξάρτημα ή το ανταλλακτικό, η χρήση αυτή του σήματος εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 89/104, εφόσον είναι αναγκαία για να δηλωθεί ο προορισμός του προϊόντος που ο εν λόγω τρίτος διαθέτει στο εμπόριο και εφόσον γίνεται σύμφωνα με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία και το εμπόριο.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 12ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-265/03 (αίτηση του Audiencia Nacional για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Igor Simutenkov κατά Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol <sup>(1)</sup>

(«Συμφωνία εταιρικής σχέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Ρωσίας — Άρθρο 23, παράγραφος 1 — Άμεσο αποτέλεσμα — Όροι εργασίας — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Ποδοσφαιρο — Περιορισμός του ανά ομάδα αριθμού επαγγελματιών παικτών υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι μπορούν να χρησιμοποιούνται σε αγώνα πρωταθλήματος»)

(2005/C 132/16)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση C-265/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, την οποία υπέβαλε η Audiencia Nacional (Ισπανία), με απόφαση της 9ης Μαΐου 2003 που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 17 Ιουνίου 2003, στο πλαίσιο της δίκης Igor Simutenkov κατά Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως), συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans και A. Rosas, προέδρους τμημάτων, C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissechet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Plešič (εισηγητή), U. Lohmus, E. Levits και A. Ó Caoimh, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 12 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 23, παράγραφος 1, της Συμφωνίας εταιρικής σχέσης και συνεργασίας για τη σύναψη εταιρικής σχέσης μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Ρωσικής Ομοσπονδίας, αφετέρου, υπογραφείσας εξ ονόματος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την απόφαση 97/800/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 1997, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποκλείει την εφαρμογή επί επαγγελματία αθλητή ρωσικής ιθαγένειας, ο οποίος απασχολείται νομίμως από ομάδα εδρεύουσα σε κράτος μέλος, κανόνα θεσπισθέντος από αθλητική ομοσπονδία του ίδιου κράτους, δυνάμει του οποίου οι ομάδες μπορούν να χρησιμοποιούν, σε αγώνα πρωταθλήματος, περιορισμένο αριθμό παικτών προερχομένων από τρίτες χώρες οι οποίες δεν είναι μέλη της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 213 της 6.9.2003.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 171 της 19.7.2003.



## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 14ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-335/03: Πορτογαλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων <sup>(1)</sup>

(«ΕΓΤΠΕ — Πριμοδότηση βοείου κρέατος — Έλεγχοι — Αντιπροσωπευτικότητα των δειγματολημιών — Μεταφορά του αποτελέσματος ενός ελέγχου στα προηγούμενα έτη — Αιτιολογία»)

(2005/C 132/17)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Στην υπόθεση C-335/03, **Πορτογαλική Δημοκρατία** (εκπρόσωπος: L. Fernandes, επικουρούμενος από τους C. Botelho Moniz και E. Maia Cadete) κατά **Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** (εκπρόσωποι: A. M. Alves Vieira και L. Visaggio, επικουρούμενοι από τους N. Castro Marques και F. Costa Leite), με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 230 ΕΚ λόγω ακυρώσεως, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, Πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), C. Gulmann, R. Schintgen και J. Klučka, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: K. Sztranc, διοικητικός υπάλληλος, εξέδωσε στις 14 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 239 της 4.10.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-467/03 (αίτηση του Finanzgericht München για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Ikegami Electronics (Europe) GmbH κατά Oberfinanzdirektion Nürnberg <sup>(1)</sup>

(«Κοινό Δασμολόγιο — Δασμολογικές κλάσεις — Δασμολογική κατάταξη συσκευής ψηφιακής εγγραφής — Κατάταξη στη Συνδυασμένη Ονοματολογία»)

(2005/C 132/18)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση C-467/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το

Finanzgericht München (Γερμανία) με απόφαση της 24ης Ιουνίου 2003, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 6 Νοεμβρίου 2003, στο πλαίσιο της δικής **Ikegami Electronics (Europe) GmbH** κατά **Oberfinanzdirektion Nürnberg**, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, J. N. Cunha Rodrigues και E. Levits, δικαστές, γενική εισαγγελέας: J. Kokott, γραμματέας: K. Sztranc, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Μια συσκευή η οποία καταγράφει σήματα που εκπέμπουν κάμερες και, αφού τα συμπιέσει, τα αναπαράγει σε οθόνη, με σκοπό τη βιντεοπαρακολούθηση, επιτελεί ειδική λειτουργία διαφορετική από την επεξεργασία πληροφοριών υπό την έννοια της σημειώσεως 5 Ε του κεφαλαίου 84 της Συνδυασμένης Ονοματολογίας του Κοινού Δασμολογίου που περιλαμβάνεται στο παράρτημα Ι του κανονισμού (ΕΟΚ) 2658/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το κοινό δασμολόγιο, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2031/2001 της Επιτροπής, της 6ης Αυγούστου 2001.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 21 της 24.01.2004.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 10ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-469/03 (αίτηση του Tribunale di Bologna για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Filomeno Mario Miraglia <sup>(1)</sup>

(«Άρθρο 54 της Σύμβασης εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν — Αρχή *ne bis in idem* — Πεδίο εφαρμογής — Απόφαση των δικαστικών αρχών κράτους μέλους να παύσουν την ποινική δίωξη κατά ορισμένου προσώπου για τον λόγο και μόνο ότι έχει κινηθεί ανάλογη διαδικασία σε άλλο κράτος μέλος»)

(2005/C 132/19)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση C-469/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 35 ΕΕ, την οποία υπέβαλε το Tribunale di Bologna (Ιταλία), με απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2003, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 10 Νοεμβρίου 2003, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας κατά του **Filomeno Mario Miraglia**, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από την R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, και τους R. Schintgen (εισηγητή) και P. Kūris, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 10 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Η αρχή *ne bis in idem*, την οποία θέτει το άρθρο 54 της Σύμβασης εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν της 14ης Ιουνίου 1985 μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπογράφηκε στις 19 Ιουνίου 1990 στο Σένγκεν, δεν έχει εφαρμογή στην απόφαση των δικαστικών αρχών κράτους μέλους με την οποία η υπόθεση κηρύσσεται περατωθείσα κατόπιν της απόφασης του εισαγγελέα να μη συνεχίσει την ποινική δίωξη για τον λόγο και μόνο ότι έχει ασκηθεί ποινική δίωξη σε άλλο κράτος μέλος κατά του ίδιου κατηγορουμένου για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, χωρίς μάλιστα να πραγματοποιείται καμία αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 21 της 24.01.2004.

#### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πρώτο τμήμα)

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-109/04 (αίτηση του **Bundesverwaltungsgericht** για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): **Karl Robert Kranemann** κατά **Land Nordrhein-Westfalen** (<sup>1</sup>)

(«Άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 39 ΕΚ) — Ελεύθερη κυκλοφορία εργαζομένων — Δημόσιος υπάλληλος που πραγματοποιεί προκαταρκτική άσκηση — Άσκηση πραγματοποιηθείσα σε άλλο κράτος μέλος — Επιστροφή των εξόδων μετακινήσεως μόνο για το τμήμα της διαδρομής που διανύθηκε εντός εθνικού εδάφους»)

(2005/C 132/20)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση C-109/04, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, την οποία υπέβαλε το **Bundesverwaltungsgericht** (Γερμανία), με απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2003, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 2 Μαρτίου 2004, στο πλαίσιο της δίκης **Karl Robert Kranemann** κατά **Land Nordrhein-Westfalen**, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts (εισηγητή), N. Colneric, K. Schiemann και E. Levits, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 39 ΕΚ) απαγορεύει εθνικό μέτρο το οποίο, όσον αφορά άτομο που έχει ασκήσει, στο πλαίσιο προκαταρκτικής άσκησης, πραγματική και γνήσια έμμοσθη δραστηριότητα σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος κατοικίας του, χορηγεί δικαίωμα επιστροφής των εξόδων του μετακινήσεως μόνο μέχρι του ύψους του ποσού της διαδρομής που διανύθηκε εντός του εθνικού εδάφους, προβλέποντας ταυτόχρονα ότι, αν η δραστηριότητα

αυτή ασκείται εντός του εθνικού εδάφους, επιστρέφεται το σύνολο των εξόδων.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 106 της 30.4.2004.

#### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-128/04 (αίτηση του **rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde** για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): ποινική διαδικασία κατά **Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA** (<sup>1</sup>)

(«Οδικές μεταφορές — Κοινωνικές διατάξεις — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3821/85 — Υποχρέωση εγκαταστάσεως και χρησιμοποίησε ταχογράφου — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3820/85 — Παρέκκλιση για τα οχήματα που μεταφέρουν υλικό και εξοπλισμό»)

(2005/C 132/21)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση C-128/04, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το **rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde** (Βέλγιο) με απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 9 Μαρτίου 2004, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας κατά **Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA**, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Rosas (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, U. Løhmus και A. Ó Caoimh, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. Poiares Maduro, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Οι όροι «υλικό ή εξοπλισμός» που περιλαμβάνονται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 3820/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών, πρέπει να ερμηνευθούν, στο πλαίσιο του κατά παρέκκλιση καθεστώτος που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, σχετικά με τη συσκευή ελέγχου στον τομέα των οδικών μεταφορών, υπό την έννοια ότι δεν αναφέρονται αποκλειστικά στα «εργαλεία και τις συσκευές», αλλά καλύπτουν επίσης τα αγαθά, όπως τα δομικά υλικά ή τα καλώδια, που είναι αναγκαία για την εκτέλεση των εργασιών που εμπίπτουν στην κύρια δραστηριότητα του οδηγού του οικείου οχήματος.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 106 της 30.4.2004.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 14ης Απριλίου 2005

στην υπόθεση C-243/04 P: Ζωή Γάκη-Κακούρη κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων <sup>(1)</sup>

**(«Αναίρεση — Καθεστώς αποδοχών των μελών και των πρώην μελών του Δικαστηρίου — Δικαιώματα της διαζευγμένης συζύγου αποβιώσαντος πρώην μέλους»)**

(2005/C 132/22)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση C-243/04 P, με αντικείμενο αναίρεση βάσει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ασκηθείσα στις 9 Ιουνίου 2004, Ζωή Γάκη-Κακούρη, κάτοικος Αθηνών (Ελλάδα) (δικηγόρος: X. Ταγαράς), αντίδικος στην αναρετική διαδικασία: Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: M. Schauss), το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Rosas (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet, A. La Pergola, S. von Bahr και J. Malenovský, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 14 Απριλίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αναίρεση.
- 2) Καταδικάζει τη Ζωή Γάκη-Κακούρη στα δικαστικά έξοδα.

<sup>(1)</sup> 1EE C 190 της 24.7.2004.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof, με διάταξη της 2ας Φεβρουαρίου 2005, στην υπόθεση Reisch Montage AG κατά Kiesel Baumaschinen Handels GmbH**

(Υπόθεση C-103/05)

(2005/C 132/23)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Με διάταξη της 2ας Φεβρουαρίου 2005, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Φεβρουαρίου 2005, το Oberster Gerichtshof, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Reisch Montage AG και Kiesel Baumaschinen Handels GmbH που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Μπορεί ο ενάγων να επικαλεστεί το άρθρο 6, σημείο 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών <sup>(1)</sup> για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις [κανονισμός 44/2001] στην περίπτωση που ασκήσει αγωγή κατά προσώπου που κατοικεί στο forum καθώς και κατά προσώπου που κατοικεί σε άλλο κράτος μέλος, η δε αγωγή κατά του προσώπου που κατοικεί στο forum –λόγω της κινήσεως πτωχευτικής διαδικασίας κατ' αυτού πράγμα το οποίο σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο δημιουργεί δικονομικό κώλυμα– ήδη κατά τον χρόνο της ασκήσεώς της είναι απαράδεκτη;

<sup>(1)</sup> Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 12, σ. 1).

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας που ασκήθηκε στις 3 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση C-109/05)

(2005/C 132/24)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Μηνά Κωνσταντινίδη και Bernhard Schima, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 3 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

**Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αποφασίσει ως εξής:**

1. Η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 της οδηγίας 2000/53/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Σεπτεμβρίου 2000, για τα οχήματα στο τέλος του κύκλου ζωής τους <sup>(1)</sup>, περιορίζοντας, με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του διατάγματος περί της αποφυγής αποβλήτων, συλλογής και επεξεργασίας οχημάτων στο τέλος του κύκλου ζωής τους, την υποχρέωση για ανέξοδη απόσυρση

(1) στα οχήματα στο τέλος του κύκλου ζωής τους που ανήκουν σε εκείνες τις μάρκες οι οποίες τέθηκαν σε κυκλοφορία από τους υφισταμένους κατασκευαστές και εισαγωγείς, καθώς και

(2) στα οχήματα που έλαβαν άδεια κυκλοφορίας στην Αυστρία.

2. η Δημοκρατία της Αυστρίας φέρει τα δικαστικά έξοδα.

**Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα:**

Η διάταξη του αυστριακού διατάγματος περί των οχημάτων στο τέλος του κύκλου ζωής τους, σύμφωνα την οποία οι κατασκευαστές ή οι εισαγωγείς οφείλουν να αποσύρουν τα οχήματα στο τέλος του κύκλου ζωής τους που ανήκουν σε εκείνες τις μάρκες που αυτοί έδωσαν σε κυκλοφορία, εφόσον η άδεια κυκλοφορίας των εν λόγω οχημάτων δόθηκε στην Αυστρία, συνιστά παράβαση του άρθρου 5 της οδηγίας 2000/53/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Σεπτεμβρίου 2000.

Η οδηγία υποχρεώνει τα κράτη μέλη να δημιουργούν συστήματα απόσυρσης κατά τέτοιο τρόπο ώστε όλα τα οχήματα στο τέλος του κύκλου ζωής τους, ανεξαρτήτως της μάρκας τους, να αποσύρονται και καθιερώνει την υποχρέωση για ανέξοδη απόσυρση οχημάτων στο τέλος του κύκλου ζωής τους. Η αυστριακή ρύθμιση δεν επιτυγχάνει τους σκοπούς αυτούς, διότι έχει ένα διπλό περιορισμό: περιορίζει την υποχρέωση για απόσυρση, αφενός, στις μάρκες τις οποίες ο οικείος κατασκευαστής ή εισαγωγέας έδωσε σε κυκλοφορία και, αφετέρου, στα οχήματα των οποίων η άδεια κυκλοφορίας εκδόθηκε στην Αυστρία.

Η Επιτροπή δεν μπορεί να συμφωνήσει με την άποψη της Δημοκρατίας της Αυστρίας ότι η διαφοροποίηση ανάλογα με το αν η άδεια εκδόθηκε στο εσωτερικό της χώρας δικαιολογείται αντικειμενικά, διότι μόνο με τον τρόπο αυτό μπορεί να αποφευχθεί η δυσανάλογα μεγάλη επιβάρυνση μεμονωμένων κατασκευαστών λόγω της υποχρέωσης απόσυρσης. Αντίθετα, αναφέρει ότι, αν στην πράξη διαπιστωθεί ότι η ανέξοδη απόσυρση οχημάτων στο τέλος του κύκλου ζωής τους, που δεν έχουν εθνική άδεια κυκλοφορίας, έχει ως αποτέλεσμα δυσανάλογη επιβάρυνση μεμονωμένων κατασκευαστών ή εισαγωγέων ή φορέων απόσυρσης σε ένα κράτος μέλος, αυτό πρέπει να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 5, παράγραφος 4, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας. Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι η Επιτροπή εξετάζει τακτικά την εφαρμογή της υποχρέωσης για ανέξοδη απόσυρση προκειμένου να διασφαλίζει ότι δεν προκαλεί στρεβλώσεις ανταγωνισμού.

(<sup>1</sup>) ΕΕ L 269, σ. 34

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (Sezione Sesta), με διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 2004, στην υπόθεση Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato κατά Spa Lucchini Siderurgica**

(Υπόθεση C-119/05)

(2005/C 132/25)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Με διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14

Μαρτίου 2005, το Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (Sezione Sesta), στο πλαίσιο της υποθέσεως Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato κατά Spa Lucchini Siderurgica, υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- 1) Είναι, δυνάμει της αρχής της υπεροχής του άμεσα ισχύοντος κοινοτικού δικαίου, συνιστάμενου, εν προκειμένω, στην απόφαση 3484/1985/ΕΚΑΧ, στην κοινοποιηθείσα στις 20 Ιουλίου 1990 απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουνίου 1990 και στην απόφαση της Επιτροπής αριθ. 5259, της 16ης Σεπτεμβρίου 1996, οι οποίες επιβάλλουν την ανάκτηση ενισχύσεων και αποτελούν τη βάση της προσβαλλόμενης στην παρούσα υπόθεση πράξεως περί ανακτήσεως (ήτοι της υπουργικής αποφάσεως αριθ. 20357, της 20ής Σεπτεμβρίου 1996, περί ανακλήσεως των υπουργικών αποφάσεων 17975, της 8ης Μαρτίου 1996, και 18337, της 3ης Απριλίου 1996), νομικώς δυνατή και επιβεβλημένη η εκ μέρους εθνικής διοικητικής αρχής ανάκτηση ενισχύσεως από ιδιώτη λήπτη, παρά το δεδικασμένο αποφάσεως πολιτικού δικαστηρίου αναγνωρίζουσας ανεπιφύλακτα την υποχρέωση καταβολής της ενισχύσεως;
- 2) Είναι η διαδικασία ανακτήσεως, λαμβανομένης υπόψη της αδιαμφισβήτητης αρχής κατά την οποία, μολονότι η απόφαση για την ανάκτηση ενισχύσεως διέπεται από το κοινοτικό δίκαιο, η εφαρμογή της και η σχετική διαδικασία ανακτήσεως ρυθμίζονται, ελλείψει ειδικών κοινοτικών διατάξεων, από το εθνικό δίκαιο (βλ. συνεκδικασθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 1983, 205 έως 215/82, Deutsche Milchkontor κατά Γερμανίας), νομικώς αδύνατη δυνάμει συγκεκριμένης δικαστικής αποφάσεως που έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου (άρθρο 2909 του Αστικού Κώδικα) και παράγει αποτελέσματα έναντι του ιδιώτη και της Διοικήσεως, υποχρεώνοντας τη Διοίκηση να συμμορφωθεί συναφώς;

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση C-126/05)

(2005/C 132/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την N. Yerrell, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Μαρτίου 2005 προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, μη θεσιζοντας όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2000/34/ΕΚ<sup>(1)</sup>, για την τροποποίηση της οδηγίας 93/104/ΕΚ<sup>(2)</sup> σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας ώστε να καλυφθούν οι τομείς και οι δραστηριότητες που εξαιρούνται από την εν λόγω οδηγία και/ή μη ενημερώνοντας συναφώς την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ·
- 2) να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε την 1η Αυγούστου 2003.

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 195, της 01.08.2000, σ. 41.

<sup>(2)</sup> ΕΕ L 307, της 13.12.1993, σ. 18.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση C-131/05)

(2005/C 132/27)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Michel Van Beek, επικουρούμενο από τον Frédéric Louis, avocat, και τον Antonio Carobianco, avvocato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε προσφυγή στις 21 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, παραλείποντας να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου, περί της διατήρησης των αγρίων πτηνών<sup>(1)</sup>, καθώς και από τα άρθρα 12, παράγραφος 2, και 13, παράγραφος 1, εξεταζομένων αμοτέρων των άρθρων αυτών σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της

άγριας πανίδας και χλωρίδας<sup>(2)</sup>, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις οδηγίες αυτές·

- 2) να καταδικάσει το Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι:

- περιορίζοντας την απαγόρευση που επιβάλλει το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/409/ΕΟΚ περί της διατήρησης των αγρίων πτηνών, σχετικά με την πώληση, τη μεταφορά για πώληση και τη διάθεση προς πώληση άγριων πτηνών σε ενδημικά είδη της Μεγάλης Βρετανίας ή σε είδη πτηνών που περνούν από τη χώρα αυτή, το Ηνωμένο Βασίλειο ενήργησε κατά παράβαση του ως άνω άρθρου, διότι η εν λόγω απαγόρευση σαφώς αποσκοπεί να καλύψει όλα τα είδη των πτηνών σε άγρια κατάσταση που απαντώνται στο πλαίσιο φυσικών συνθηκών στο ευρωπαϊκό έδαφος των κρατών μελών στα οποία ισχύει η Συνθήκη·
- περιορίζοντας την απαγόρευση που επιβάλλει το άρθρο 12, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ περί των φυσικών οικοτόπων, σχετικά με την κατοχή, τη μεταφορά, την πώληση ή την ανταλλαγή και την προσφορά προς πώληση ή ανταλλαγή ατόμων από τα ζωικά είδη που απαριθμούνται στο παράρτημα IV, τμήμα α), της οδηγίας σε ζωικά είδη που απαντώνται στο πλαίσιο φυσικών συνθηκών στη Μεγάλη Βρετανία, το Ηνωμένο Βασίλειο ενήργησε κατά παράβαση του ως άνω άρθρου, ενώ ως αποτέλεσμα του περιορισμού αυτού ο κατάλογος των προστατευομένων ζωικών ειδών που καλύπτονται από τη βρετανική νομοθεσία είναι μικρότερος από αυτόν του παραρτήματος IV της οδηγίας·
- περιορίζοντας την απαγόρευση εμπορίας των φυτικών ειδών περί των οποίων κάνει λόγο το άρθρο 13, παράγραφος 1, της οδηγίας περί των φυσικών οικοτόπων σε είδη «που απαντώνται στο πλαίσιο φυσικών συνθηκών σε οποιαδήποτε περιοχή της Μεγάλης Βρετανίας όπως αυτά περιλαμβάνονται στο παράρτημα 4 [των σχετικών Regulations του 1994]» το Ηνωμένο Βασίλειο ενήργησε κατά παράβαση του ως άνω άρθρου, ενώ ως αποτέλεσμα του περιορισμού αυτού ο κατάλογος των προστατευομένων φυτικών ειδών του εν λόγω παραρτήματος 4 είναι μικρότερος από τον κατάλογο προστατευομένων ειδών του παραρτήματος VI, τμήμα β), της οδηγίας περί των φυσικών οικοτόπων.

<sup>(1)</sup> ΕΕ ειδ. έκδ. 015/ 01, σ. 202.

<sup>(2)</sup> ΕΕ L 206, σ. 7.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση C-132/05)

(2005/C 132/28)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Eugenio De March και την Sabine Grünheid, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 21 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αρνούμενη ρητά να επιβάλλει κυρώσεις για την εντός του εδάφους της χρήση της ονομασίας «Parmesan» στις ετικέτες προϊόντων που δεν ανταποκρίνονται στις προδιαγραφές που τίθενται για την προστατευόμενη ονομασία προέλευσης «Parmigiano Reggiano» και διευκολύνοντας επομένως την παράνομη αντιποίηση της φήμης του γνήσιου προϊόντος που προστατεύεται σε ολόκληρη την Κοινότητα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (<sup>1</sup>),
- 2) να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η εμπορία εντός της γερμανικής επικράτειας τυριού με την ονομασία «Parmesan», το οποίο δεν ανταποκρίνεται στις προδιαγραφές που τίθενται για την ονομασία «Parmigiano Reggiano», αποτελεί παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92, την οποία οφείλουν να απαγορεύσουν αυτεπάγγελα οι γερμανικές αρχές.

Δεδομένου ότι η ονομασία «Parmigiano Reggiano» έχει καταχωριστεί από το 1996 ως προστατευόμενη ονομασία προέλευσης στον «κατάλογο των προστατευόμενων γεωγραφικών ενδείξεων και ονομασιών προέλευσης» και επομένως προστατεύεται σε ολόκληρη την Κοινότητα, τα κράτη μέλη πρέπει να προστατεύουν την ονομασία αυτή από κάθε παράνομη αντιποίηση ή απομίμηση ή παράνομο υπαινιγμό, ακόμη και στην περίπτωση που αναγράφεται η πραγματική προέλευση του προϊόντος ή πρόκειται για μετάφραση της προστατευόμενης ονομασίας.

Κατά την Επιτροπή, ο όρος «Parmesan» αποτελεί δάνειο από τα γαλλικά και συνιστά τη μετάφραση της ονομασίας «Parmigiano Reggiano». Οι όροι «Parmesan» και «Parmigiano Reggiano» αποτελούν, κατά την Επιτροπή, συνώνυμα, τα οποία προσδιορίζουν το τυρί που παράγεται στην οικεία περιοχή της Ιταλίας, πράγμα που συνάγεται από το ιστορικό της γένεσης της προστατευόμενης ονομασίας και από τις μαρτυρίες που περιέχονται σε πολλά εγκυκλοπαιδικά έργα και που φθάνουν από το 1516 μέχρι σήμερα.

Κατόπιν της καταχώρισης της ονομασίας προέλευσης «Parmigiano Reggiano» ως προστατευόμενης ονομασίας, οι γεωγραφικές εκφράσεις «Parmigiano» και «Reggiano» προστατεύονται στην Κοινότητα αφενός ως αυτοτελείς ονομασίες και αφετέρου ως σύνθετη ονομασία.

Κατά την Επιτροπή, δεν υπάρχει βάσιμος λόγος να γίνει δεκτή η άποψη της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ότι η έκφραση «Parmigiano» θεωρείται, όταν χρησιμοποιείται αυτοτελώς, ως «ονομασία που έχει καταστεί κοινή» κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92, ότι δηλαδή ο καταναλωτής δεν την συνδέει με καμία συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή.

Αφού επομένως, κατά την Επιτροπή, την ονομασία «Parmesan» επιτρέπεται να χρησιμοποιούν μόνο οι παραγωγοί της οροδετημένης σχετικής ιταλικής περιοχής, οι οποίοι παράγουν το τυρί αυτό σύμφωνα με δεσμευτικές προδιαγραφές, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αρνούμενη να απαγορεύσει την εντός του γερμανικού εδάφους παράνομη χρήση της ονομασίας «Parmesan», παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92.

(<sup>1</sup>) ΕΕ L 208, σ. 1.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 23 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση C-135/05)

(2005/C 132/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την D. Recchia και τον M. Κωνσταντινίδη, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, άσκησε στις 23 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας όλα τα απαραίτητα μέτρα, παρέβη τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 4, 8 και 9 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ (<sup>1</sup>) του Συμβουλίου, περί των αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ (<sup>2</sup>), στα άρθρα 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ (<sup>3</sup>) του Συμβουλίου, για τα επικίνδυνα απόβλητα, και στο άρθρο 14, στοιχεία α', β' και γ', της οδηγίας 1999/31/ΕΚ (<sup>4</sup>) του Συμβουλίου, περί υγιονομικής ταφής των αποβλήτων,
- 2) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

**Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα**

Βάσει πολυάριθμων εγγράφων, η Επιτροπή έλαβε γνώση του μεγάλου αριθμού χώρων διαθέσιμων αποβλήτων που λειτουργούν στο ιταλικό έδαφος παρανόμως και άνευ ελέγχου από τις δημόσιες αρχές και μερικοί από τους οποίους περιέχουν επικίνδυνα απόβλητα.

Η Επιτροπή φρονεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, ανεχόμενη την παρουσία τέτοιων χώρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 4, 8 και 9 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, περί των αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ, και από το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ του Συμβουλίου, για τα επικίνδυνα απόβλητα.

Όσον αφορά τους υπάρχοντες στις 16 Ιουλίου 2001 χώρους διαθέσιμων αποβλήτων για τους οποίους είχε δοθεί έγκριση ή οι οποίοι λειτουργούσαν ήδη κατά την ημερομηνία αυτή, η έλλειψη πληροφοριών για τα σχέδια διευθέτησής τα οποία οι φορείς εκμεταλλεύσεώς τους όφειλαν να έχουν υποβάλει έως την 16η Ιουλίου 2002 οδηγεί την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι είναι ανύπαρκτα αφενός τα σχέδια διευθέτησής αυτά και αφετέρου τα σχετικά μέτρα εγκρίσεως και πιθανής διακοπής λειτουργίας των χώρων διαθέσιμων αποβλήτων που δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της οδηγίας.

Ως εκ τούτου, η Επιτροπή φρονεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 14, στοιχεία α', β' και γ', της οδηγίας 1999/31/ΕΚ του Συμβουλίου, περί υγειονομικής ταφής των αποβλήτων.

(<sup>1</sup>) ΕΕ ειδ. έκδ.15/001, σ. 86.

(<sup>2</sup>) ΕΕ L 78 της 26/03/1991, σ. 32.

(<sup>3</sup>) ΕΕ L 377 της 31/12/1991, σ. 20.

(<sup>4</sup>) ΕΕ L 182 της 16/07/1999, σ. 1.

**Προσφυγή του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 24 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση C-137/05)

(2005/C 132/30)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο από τον C. Jackson, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 24 Μαρτίου 2005, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ακυρώσει τον κανονισμό του Συμβουλίου (ΕΚ) 2252/2004 της 13ης Δεκεμβρίου 2004 σχετικά με την καθιέρωση προτύπων για τα χαρακτηριστικά ασφαλείας και τη χρήση βιομετρικών στοιχείων στα διαβατήρια και τα ταξιδιωτικά έγγραφα των κρατών μελών· (<sup>1</sup>).
2. να αποφασίσει, σύμφωνα με το άρθρο 231 ΕΚ, ότι, ύστερα από την ακύρωση του κανονισμού για τα διαβατήρια και καθόν χρόνο θα εκκρεμεί η έκδοση νέου εν προκειμένω κανονισμού, οι διατάξεις του κανονισμού για τα διαβατήρια θα εξακολουθούν να ισχύουν, εκτός αυτών που έχουν ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό του Ηνωμένου Βασιλείου από τη συμμετοχή στην εφαρμογή του κανονισμού για τα διαβατήρια·
3. να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

**Νομικοί ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:**

1. Το Ηνωμένο Βασίλειο στερήθηκε του δικαιώματος να συμμετάσχει στην έκδοση του κανονισμού του Συμβουλίου (ΕΚ) 2252/2004 της 13ης Δεκεμβρίου 2004 σχετικά με την καθιέρωση προτύπων για τα χαρακτηριστικά ασφαλείας και τη χρήση βιομετρικών στοιχείων στα διαβατήρια και τα ταξιδιωτικά έγγραφα των κρατών μελών (ο κανονισμός για τα διαβατήρια), και τούτο μολονότι είχε σαφώς δηλώσει ότι επιθυμούσε κάτι τέτοιο, σύμφωνα με το άρθρο 5 (1) του Πρωτοκόλλου για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (το Πρωτόκολλο Σένγκεν) και του άρθρου 3 (1) του Πρωτοκόλλου επί των θέσεων του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας. Η ακύρωση του κανονισμού για τα διαβατήρια επιδιώκεται με το αιτιολογικό ότι ο αποκλεισμός του Ηνωμένου Βασιλείου από την έκδοσή του συνεπάγεται παράβαση ουσιώδους διαδικαστικού προαπαιτούμενου και/ή παράβαση της Συνθήκης, κατά την έννοια του άρθρου 230, δεύτερη παράγραφος, ΕΚ.
2. Το κύριο επιχείρημα του Ηνωμένου Βασιλείου συνίσταται στο ότι το Συμβούλιο, αποκλείοντάς το έτσι από την έκδοση του κανονισμού για τα διαβατήρια, ενήργησε βάσει εσφαλμένης ερμηνείας της σχέσεως μεταξύ του άρθρου 5 και του άρθρου 4 Πρωτοκόλλου Σένγκεν. Ειδικότερα, το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζεται ότι:
  - α) Η εκ μέρους του Συμβουλίου ερμηνεία σύμφωνα με την οποία το παρεχόμενο από το άρθρο 5 του Πρωτοκόλλου Σένγκεν δικαίωμα συμμετοχής ισχύει μόνο για μέτρα σπριζόμενα σε διατάξεις του κεκτημένου Σένγκεν στο οποίο το Ηνωμένο Βασίλειο συμμετέχει σύμφωνα με την εκδοθείσα βάσει του άρθρου 4 απόφαση του Συμβουλίου διαμεύδεται από τη δομή και το γράμμα των άρθρων αυτών, από την πραγματική φύση του μηχανισμού του άρθρου 5 και από τη Διακήρυξη για το άρθρο 5 που ήταν συνημμένη στην Τελική Πράξη της Συνθήκης του Άμστερνταμ
  - β) Δεν απαιτείται η εκ μέρους του Συμβουλίου ερμηνεία του άρθρου 5 του Πρωτοκόλλου Σένγκεν ώστε να καταστεί δυνατό να έχει πρακτική αποτελεσματικότητα η έκφραση «υπό την επιφύλαξη» του κανόνα του άρθρου 7 του Πρωτοκόλλου επί των θέσεων του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας. Ούτε άλλωστε χρειάζεται μια τέτοια ερμηνεία για την προστασία του κεκτημένου του Σένγκεν. Πράγματι, ως μέσον διασφαλίσεως του κεκτημένου, ο αντίστροφος αντίκτυπος του στο επί του Ηνωμένου Βασιλείου θα ήταν σαφέστατα δυσανάλογος.

- γ) Ενόψει της ευρείας και εύκαμπτης εννοίας των μέτρων οικοδομήσεως σχετικά με το κεκτημένο του Σένγκεν, που το Συμβούλιο χρησιμοποιεί στην πράξη, ο μηχανισμός του άρθρου 5 του Πρωτοκόλλου Σένγκεν, όπως έχει ερμηνευθεί από το Συμβούλιο, θα ήταν δυνατό να λειτουργήσει κατά τρόπο που να συνιστά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας του δικαίου και των θεμελιωδών αρχών που διέπουν η διηρημένη συνεργασία.
3. Επικουρικός, το Ηνωμένο Βασίλειο διατείνεται ότι, εάν η εκ μέρους του Συμβουλίου ερμηνεία της σχέσεως μεταξύ του άρθρου 5 και του άρθρου 4 του Πρωτοκόλλου Σένγκεν ήταν ορθή, τούτο θα συνεπαγόταν, κατ' ανάγκη, στενή ερμηνεία της εννοίας του μέτρου οικοδομήσεως σχετικά με το κεκτημένο του Σένγκεν, σύμφωνα με το νόημα του άρθρου 5, ως μέτρο αναπόσπαστα συνδεδεμένου με το κεκτημένο. Όμως, ο κανονισμός για τα διαβατήρια δεν αποτελεί τέτοιο μέτρο.

(<sup>1</sup>) ΕΕ L 385, σ. 1.

**Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour de cassation (Βέλγιο), με απόφαση εκδοθείσα στις 17 Μαρτίου 2005 στην υπόθεση Levi Strauss & C κατά Casucci Spa**

(Υπόθεση C-145/05)

(2005/C 132/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Το Cour de cassation (Βέλγιο), με απόφαση εκδοθείσα στις 17 Μαρτίου 2005, στην υπόθεση Levi Strauss & C<sup>ο</sup> κατά Casucci Spa, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την 31η Μαρτίου 2005, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

Το Cour de cassation (Βέλγιο) ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Πρέπει ο δικαστής, προκειμένου να προσδιορίσει την έκταση της προστασίας ενός σήματος που αποκτήθηκε κανονικά σε συνάρτηση με τον διακριτικό του χαρακτήρα, που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (<sup>1</sup>), να λαμβάνει υπόψη την αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού κατά τη στιγμή που άρχισε η χρήση του παρεμφερούς σήματος ή σημείου, χρήση θεωρούμενη ως βλαπτική για το σήμα;
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως μπορεί ο δικαστής να λάβει υπόψη την αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού σε οποιαδήποτε στιγμή της περιόδου που έπεται της στιγμής κατά την οποία άρχισε η προσαπτόμενη χρήση; Μπορεί ειδικότερα να λάβει υπόψη την αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού κατά τη στιγμή εκδόσεως της αποφάσεως;

- 3) Όταν, κατ' εφαρμογήν του κριτηρίου που αναφέρεται στο πρώτο ερώτημα, ο δικαστής διαπιστώνει προσβολή του σήματος, δικαιολογείται, κατά νόμον, να διατάσσει την παύση της χρήσεως του σημείου που συνιστά προσβολή;
- 4) Μπορεί να συμβαίνει διαφορετικά αν το σήμα του αιτούντος απώλεσε εν λόγω ή εν μέρει τον διακριτικό του χαρακτήρα μετά τη στιγμή κατά την οποία άρχισε η χρήση που συνιστά προσβολή, αλλά αποκλειστικά στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η απώλεια αυτή οφείλεται πλήρως ή εν μέρει σε πράξη ή παράλειψη του δικαιούχου του σήματος αυτού;

(<sup>1</sup>) ΕΕ L 40 της 11. 2. 1989, σ. 1

**Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε με απόφαση της 23ης Μαρτίου 2005 το Cour d'appel de Paris, στο πλαίσιο της υποθέσεως Harold Price κατά Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques**

(Υπόθεση C-149/05)

(2005/C 132/32)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με απόφαση της 23ης Μαρτίου 2005, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 4 Απριλίου 2005, το Cour d'appel de Paris, στο πλαίσιο της διαφοράς Harold Price κατά Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

- 1) Έχει η οδηγία 92/51/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, σχετικά με ένα δεύτερο γενικό σύστημα αναγνώρισης της επαγγελματικής εκπαίδευσης, το οποίο συμπληρώνει την οδηγία 89/48/ΕΟΚ (<sup>1</sup>), εφαρμογή στη δραστηριότητα του διευθυντή εκουσίων πωλήσεων κινητών με δημοπρασία, όπως αυτή διέπεται από τα άρθρα L.321-1 έως L.321-3, L.321-8 και L.321-9 του εμπορικού κώδικα;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, μπορεί το κράτος μέλος υποδοχής να επικαλεσθεί την παρέκκλιση από το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', έκτο εδάφιο, της οδηγίας;

(<sup>1</sup>) ΕΕ L 209 της 24.7.1992, σ. 25.



**Περίληψη της προσφυγής της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που κατατέθηκε στις 5 Απριλίου 2005**

(Υπόθεση C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. Lyal και K. Gross, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 5 Απριλίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να διαπιστώσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 18, 39 και 43 της Συνθήκης ΕΚ αποκλείοντας, με το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του *Eigenheimzulagengesetze* (νόμου περί επιδόματος ιδιοχρησίας ιδιόκτητης οικίας), τη χορήγηση επιδόματος ιδιοχρησίας ιδιόκτητης οικίας σε απεριόριστως φορολογούμενους επί κειμένων σε άλλα κράτη μέλη ακινήτων, ανεξάρτητα από το αν εκεί μπορεί να απαιτηθεί συγκρίσιμη αξίωση,
2. να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα:*

Κατά την άποψη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, το χορηγούμενο από το γερμανικό κράτος επίδομα ιδιοχρησιμοποιούμενης από τον ιδιοκτήτη οικίας εμφανίζει χαρακτηριστικά εισάγοντα διάκριση. Αξίωση για τη χορήγηση του εν λόγω επιδόματος έχουν οι απεριόριστως φορολογούμενοι στη Γερμανία, οι οποίοι αποκτούν στη Γερμανία, με σκοπό να κατοικούν, μια οικία ή ένα διαμέρισμα. Οι απεριόριστως στη Γερμανία φορολογούμενοι, οι οποίοι ζουν εκτός Γερμανίας και θέλουν να αποκτήσουν εκεί ένα ακίνητο με σκοπό να κατοικούν, αντιθέτως, δεν λαμβάνουν το εν λόγω επίδομα.

Από τη γερμανική ρύθμιση βλέπονται τρεις ομάδες προσώπων: 1) οι κρατικοί υπάλληλοι με κατοικία στην αλλοδαπή, 2) μεθοριακοί εργαζόμενοι που πηγαίνουν, των οποίων τα εισοδήματα υπόκεινται τουλάχιστον κατά το 90 % στον γερμανικό φόρο εισοδήματος και 3) οι προερχόμενοι από τη Γερμανία διπλωμάτες και υπάλληλοι της ΕΕ.

Η Επιτροπή βλέπει σ' αυτό, ανάλογα με το καθεστώς της οικείας ομάδας προσώπων, παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων (άρθρο 39 ΕΚ), της ελεύθερης εγκατάστασης (άρθρο 43 ΕΚ) ή της ελεύθερης κυκλοφορίας σύμφωνα με το άρθρο 18 ΕΚ. Όλες οι περιπτώσεις εμφανίζουν ένα επαρκές μεθοριακό στοιχείο ώστε να δικαιολογούν την εφαρμογή της σχετικής διατάξεως της Συνθήκης.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η νομολογία του Δικαστηρίου στην υπόθεση (C-279/93) *Schumacker*, μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω. Οποιοσδήποτε, ο οποίος φορολογείται απεριόριστως στη Γερμανία, ο οποίος επομένως για τα διεθνή του εισοδήματα φορολογείται κατ' αρχήν στη Γερμανία και συμμετέχει με τον τρόπο αυτό στη

χρηματοδότηση της γερμανικής κοινωνίας, πρέπει κατά τον ίδιο τρόπο, όπως αυτός που είναι κάτοικος Γερμανίας, να μπορεί να επωφεληθεί από τα προνόμια που χρηματοδοτούνται με τους φόρους. Πρέπει να αποφευχθεί το να μη απολαμβάνουν οι ενδιαφερόμενοι, ούτε στο κράτος της κατοικίας τους ούτε στο κράτος της εργασίας τους, τα πλεονεκτήματα που έχουν σχέση με την προσωπική τους κατάσταση.

Στην πράξη δεν είναι πολύ πιθανόν ότι ο φορολογούμενος απεριόριστως στη Γερμανία ταυτόχρονα θα φορολογείται απεριόριστως και σε άλλο κράτος. Η εξαιρετική αυτή κατάσταση μπορεί να ληφθεί υπόψη απαγορεύοντας τη σώρευση του γερμανικού ως άνω επιδόματος με παρόμοια αλλοδαπή αξίωση.

Ο περιορισμός του επιδόματος ιδιοχρησιμοποιομένης από τον ιδιοκτήτη οικίας σε ακίνητα που βρίσκονται στη Γερμανία δεν δικαιολογείται. Η κατάσταση της κατοικίας στη Γερμανία θα μπορούσε επίσης να βελτιωθεί αν για παράδειγμα οι μεθοριακοί πηγαυοερχόμενοι εργαζόμενοι, αντί να μετακομίσουν στη Γερμανία, αποκτήσουν ιδιόκτητη κατοικία στην αλλοδαπή πλησίον των συνόρων. Η Γερμανική Κυβέρνηση δεν εξήγησε επαρκώς, κατά την προ της άσκησης της προσφυγής διαδικασία, ποιος σκοπός εξυπηρετείται εντέλει με τον περιορισμό της αξίωσης επί του γερμανικού εδάφους. Ακόμη και αν επιτρεπόταν ένα κράτος μέλος να μπορεί να προωθή την κατασκευή οικιών μόνον στο έδαφός του, η γερμανική ρύθμιση δεν είναι λογική καθ' εαυτή. Αν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία επιθυμεί πράγματι να προωθήσει κάθε μορφή κατασκευής κατοικιών στη Γερμανία, δεν είναι εμφανές γιατί η αξίωση περιορίζεται στα πρόσωπα που φορολογούνται απεριόριστως στη Γερμανία. Οι περιορισμένως φορολογούμενοι στη Γερμανία μπορούν επίσης να αποκτήσουν εκεί κατοικία και να προωθήσουν με τον τρόπο αυτό την κατασκευή κατοικιών.

Το κοινοτικό δίκαιο σε καμία περίπτωση δεν απαιτεί να υποστηρίζεται οικονομικά η απόκτηση δεύτερης κατοικίας σε άλλα κράτη μέλη. Ο καθορισμός της εκτάσεως της αξίωσης απόκειται στον εθνικό νομοθέτη και μόνο. Εντούτοις, η ελευθερία του όσον αφορά τη λήψη αποφάσεων περιορίζεται από τις θεμελιώδεις ελευθερίες που διατυπώνονται στη Συνθήκη ΕΚ.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε την 5η Απριλίου 2005**

(Υπόθεση C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τις κ.κ. Ελένη Τσερέπα-Lacombe και Nicola Yerrell, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε την 5η Απριλίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη θεωρώντας τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προς συμμόρφωση με την οδηγία 2000/34/ΕΚ<sup>(1)</sup> του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 2000, για την τροποποίηση της οδηγίας 93/104/ΕΚ του Συμβουλίου σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας ώστε να καλυφθούν οι τομείς και οι δραστηριότητες που εξαιρούνται από την εν λόγω οδηγία, ή εν πάση περιπτώσει μη ανακοινώνοντας τις εν λόγω διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της οδηγίας αυτής.

2. να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε την 1η Αυγούστου 2003.

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 195 της 01.08.2000, σ.0041

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 6 Απριλίου 2005**

**(Υπόθεση C-159/05)**

(2005/C 132/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την D. Maidani, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 6 Απριλίου 2005, προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεωρώντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 2002/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουνίου 2002, για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας<sup>(1)</sup> και, εν πάση περιπτώσει, μη ανακοινώνοντας τις στην Επιτροπή, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

2) να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Η προθεσμία μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας εξέπνευσε στις 27 Δεκεμβρίου 2003.

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 168, της 27.06.2002, σ. 43.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 2005**

**(Υπόθεση C-161/05)**

(2005/C 132/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την C. Cattabriga, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, άσκησε στις 7 Απριλίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη έχοντας κοινοποιήσει τα στοιχεία που προβλέπονται στα άρθρα 15, παράγραφος 4, και 18, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93<sup>(1)</sup> του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1993, για τη θέσπιση συστήματος ελέγχου της κοινής αλιευτικής πολιτικής παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις αυτές,

2. να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Τα άρθρα 15, παράγραφος 4, και 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 2847/93 απαιτούν από τα κράτη μέλη να κοινοποιούν ηλεκτρονικά και εμπρόθεσμα στην Επιτροπή ορισμένα στοιχεία. Οι ιταλικές αρχές δεν κοινοποίησαν εμπρόθεσμα τα εν λόγω στοιχεία για τα έτη 1999 και 2000. Η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη επομένως τις υποχρεώσεις κοινοποίησεως που υπέχει από τις προαναφερθείσες διατάξεις.

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 261 της 20/10/1993, σ. 1.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 8 Απριλίου 2005**

(Υπόθεση C-163/05)

(2005/C 132/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Ramón Vidal Puig, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 8 Απριλίου 2005, προσφυγή κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, μη έχοντας θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2002/7/EK<sup>(1)</sup> του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2002, για την τροποποίηση της οδηγίας 96/53/EK του Συμβουλίου σχετικά με τον καθορισμό, για ορισμένα οδικά οχήματα που κυκλοφορούν στην Κοινότητα, των μέγιστων επιτρεπόμενων διαστάσεων στις εθνικές και διεθνείς μεταφορές και των μέγιστων επιτρεπόμενων βαρών στις διεθνείς μεταφορές, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·

2. να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Η προδεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 9 Μαρτίου 2004.

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 67, σ. 47.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, που ασκήθηκε στις 8 Απριλίου 2005**

(Υπόθεση C-165/05)

(2005/C 132/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gérard Rozet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 8 Απριλίου 2005, προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, θεσπίζοντας νομοθετικούς την υποχρέωση λήψης αδειας εργασίας όσον αφορά τους υπηκόους τρίτων χωρών που είναι σύζυγοι διακινούμενων εργαζομένων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και μη προσαρμόζοντας τη νομοθεσία του στο κοινοτικό δίκαιο, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας<sup>(1)</sup>,

— να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Το άρθρο 11 του κανονισμού 1612/68 ορίζει ότι ο σύζυγος και τα τέκνα τα οποία είναι κάτω των 21 ετών ή αυτά που συντηρεί υπήκοος κράτους μέλους που ασκεί στην επικράτεια ενός κράτους μέλους μισθωτή ή μη μισθωτή δραστηριότητα έχουν το δικαίωμα να αναλαμβάνουν οποιαδήποτε μισθωτή δραστηριότητα στο σύνολο της επικράτειας του κράτους αυτού, ακόμη και αν δεν έχουν την ιθαγένεια κράτους μέλους.

Το δικαίωμα προς εργασία είναι ανυπέρθετο και συνεπάγεται ότι ο σύζυγος ή άλλο μέλος της οικογενείας που είναι υπήκοος τρίτου κράτους δεν είναι δυνατόν να υποχρεούται να ζητεί ή να λαμβάνει άδεια εργασίας προκειμένου να ασκεί έμμισθη δραστηριότητα, δεδομένου ότι κάτι τέτοιο θα είχε ως αποτέλεσμα την εξάρτηση του δικαιώματος αυτού από προηγούμενη συμπληρωματική υποχρέωση που θα ήταν αντίθετη προς τις ρητές διατάξεις του προπαρατεθέντος άρθρου 11.

Οι Λουξεμβουργιανοί υπήκοοι δεν είναι υποχρεωμένοι να διαθέτουν άδεια εργασίας για να έχουν πρόσβαση σε απασχόληση εντός του Μεγάλου Δουκάτου. Κατά συνέπεια, αντίκειται προς το άρθρο 3 του κανονισμού 1612/68 η επιβολή μιας τέτοιας υποχρέωσης στους υπηκόους τρίτων χωρών που είναι σύζυγοι διακινούμενων εργαζομένων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το εθνικό νομικό πλαίσιο δεν πρέπει να επιτρέπει να υφίσταται καμιά αμφιβολία ή αμφισημία όχι μόνο όσον αφορά το περιεχόμενο της ισχύουσας σχετικής εθνικής ρυθμίσεως αλλά και όσον αφορά την τυπική ισχύ της ρυθμίσεως αυτής.

Το ασύμβατο της εθνικής νομοθεσίας με τις διατάξεις της Συνθήκης, ακόμα και αυτές που εφαρμόζονται κατά τρόπο άμεσο, δεν είναι δυνατό να αρθεί οριστικώς παρά μόνο μέσω εσωτερικών διατάξεων αναγκαστικού χαρακτήρα εχουσών την ίδια νομική ισχύ με αυτές που πρέπει να τροποποιηθούν.

<sup>(1)</sup> ΕΕ ειδ. έκδ. 05/01, σ. 33.

**Αίτηση αναιρέσεως υποβληθείσα στις 15 Απριλίου 2005 από τον Ο. Mancini κατά της αποφάσεως της 3ης Φεβρουαρίου 2005 του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-137/03 Ο. Mancini κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**

**(Υπόθεση C-172/05 P)**

(2005/C 132/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Ο. Mancini, εκπροσωπούμενος από την δικηγόρο E. Boigelot, υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 15 Απριλίου 2005, αίτηση αναιρέσεως, κατά της αποφάσεως της 3ης Φεβρουαρίου 2005 του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-137/03 Ο. Mancini κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κηρύξει την αίτηση αναιρέσεως παραδεκτή και βάσιμη και
- να εξαφανίσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-137/03 Ο. Mancini κατά Επιτροπής, που εκδόθηκε στις 3 Φεβρουαρίου 2005.

Ο αναιρεσείων ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να εκδικάσει το ίδιο τη διαφορά και, κάνοντας δεκτή την αρχική προσφυγή στην υπόθεση T-137/03:

- να εξαφανίσει την απόφαση της ΑΔΑ της 28ης Ιουνίου 2002 περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση ιατρού-συμβούλου στην μονάδα «Ιατρική Υπηρεσία Βρυξελλών»-ΓΔ Admin B8·
- να ακυρώσει τη ρητή απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως του απόφαση η οποία υποβλήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ στις 29 Ιουλίου 2002 και απορρίφθηκε με ρητή απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2003, η οποία του κοινοποιήθηκε στις 27 Ιανουαρίου 2003·
- να ακυρώσει τον διορισμό του γιατρού Dolmans στη θέση του ιατρού-συμβούλου, που είχε μεταξύ άλλων ως συνέπεια την απόρριψη της υποψηφιότητάς του για την κενή θέση·
- να υποχρεώσει την καθής να του καταβάλει ποσό 15 000 ευρώ, εκτιμώμενο *ex aequo et bono*, προς ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης και της προσβολής στη σταδιοδρομία του·
- να καταδικάσει, εν πάση περιπτώσει, την καθής στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα:*

Οι λόγοι αναιρέσεως αντλούνται, σύμφωνα με το άρθρο 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, από παράβαση του κοινοτικού δικαίου και δικονομικές, ενώπιον του Πρωτοδικείου, παρατυπίες, που έχουν θίξει τα έννομα συμφέροντα του αναιρεσείοντος.

## ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση T-192/98, Επιτροπή βάμβακος και συναφών κλωστοϋφαντουργικών βιομηχανιών της ΕΟΚ (Eurocoton) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως <sup>(1)</sup>

(«Ντάμπινγκ — Μη έγκριση από το Συμβούλιο πρότασης της Επιτροπής για την έκδοση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ — Μη ύπαρξη της αναγκαίας για την έκδοση του κανονισμού απλής πλειοψηφίας — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»)

(2005/C 132/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-192/98, Επιτροπή βάμβακος και συναφών κλωστοϋφαντουργικών βιομηχανιών της ΕΟΚ (Eurocoton), με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους C. Stanbrook, QC, και A. Dashwood, barrister, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωπος: S. Marquardt, επικουρούμενος από τον G.M. Berrisch, δικηγόρο), υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωποι: αρχικώς η M. Ewing και στη συνέχεια ο K. Manji), που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1998, με την οποία απορρίφθηκε η πρόταση κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας και Πακιστάν, για την οριστική εισπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 773/98 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 1998 (ΕΕ L 111, σ. 19), και για την περάτωση της διαδικασίας σε ό,τι αφορά τις εισαγωγές αυτών των υφασμάτων καταγωγής Τουρκίας, πρόταση που είχε υποβάλει η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 21η Σεπτεμβρίου 1998 [έγγραφο E (1998) 540 τελικό], το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους H. Legal, πρόεδρο, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka και V. Vadalpas, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου της 5ης Οκτωβρίου 1998, με την οποία απορρίφθηκε η πρόταση κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων

καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας και Πακιστάν, για την οριστική εισπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 773/98 (ΕΕ L 111, σ. 19), και για την περάτωση της διαδικασίας σε ό,τι αφορά τις εισαγωγές αυτών των υφασμάτων καταγωγής Τουρκίας, πρόταση που είχε υποβάλει η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 21η Σεπτεμβρίου 1998 [έγγραφο E (1998) 540 τελικό].

- 2) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Το Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

<sup>(1)</sup> ΕΕ C 160 της 5.6.1999.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση T-195/98, Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG κ.λπ. κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως <sup>(1)</sup>

(«Ντάμπινγκ — Μη έγκριση από το Συμβούλιο πρότασης της Επιτροπής για την έκδοση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ — Μη ύπαρξη της αναγκαίας για την έκδοση του κανονισμού απλής πλειοψηφίας — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»)

(2005/C 132/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-195/98, Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG κ.λπ., με έδρα το Ettlingen (Γερμανία), Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG, με έδρα το Hof (Γερμανία), Spinnweberei Uhingen GmbH, με έδρα το Uhingen (Γερμανία), F. A. Kumpers GmbH & Co., με έδρα το Rheine (Γερμανία), Tenthorey

SA, με έδρα το Eloyes (Γαλλία), Les tissages des héritiers de G. Perrin — Groupe Alain Thirion (HGP-GAT Tissages), με έδρα το Thiéfosse (Γαλλία), Établissements des fils de Victor Perrin SARL, με έδρα το Thiéfosse (Γαλλία), Filatures & tissages de Saulxures-sur-Moselotte, με έδρα το Saulxures-sur-Moselotte (Γαλλία), Tissage Mouline Thillot, με έδρα το Le Thillot (Γαλλία), Filature Niggeler & Küpfer SpA, με έδρα το Capriolo (Ιταλία), Standardtela SpA, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία), και Verlener Textilwerk, Grimmelt, Wevers & Co. GmbH, με έδρα το Velen (Γερμανία), εκπροσωπούμενες από τους C. Stanbrook, QC, και A. Dashwood, barrister, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωπος: S. Marquardt, επικουρούμενος από τον G. M. Berrisch, δικηγόρο), υποστηριζόμενου από το Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: αρχικώς η M. Ewing και στη συνέχεια ο K. Manji), που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1998, με την οποία απορρίφθηκε η πρόταση κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας και Πακιστάν, για την οριστική εισπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 773/98 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 1998 (ΕΕ L 111, σ. 19), και για την περάτωση της διαδικασίας σε ό,τι αφορά τις εισαγωγές αυτών των υφασμάτων καταγωγής Τουρκίας, πρόταση που είχε υποβάλει η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 21η Σεπτεμβρίου 1998 [έγγραφο E (1998) 540 τελικό], το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους H. Legal, πρόεδρο, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka και V. Vadapalas, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου της 5ης Οκτωβρίου 1998, με την οποία απορρίφθηκε η πρόταση κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας και Πακιστάν, για την οριστική εισπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 773/98 (ΕΕ L 111, σ. 19), και για την περάτωση της διαδικασίας σε ό,τι αφορά τις εισαγωγές αυτών των υφασμάτων καταγωγής Τουρκίας, πρόταση που είχε υποβάλει η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 21η Σεπτεμβρίου 1998 [έγγραφο E (1998) 540 τελικό].
- 2) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Το Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 160 της 5.6.1999.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Μαρτίου 2004

στην υπόθεση T-177/00: Koninklijke Philips Electronics NV  
κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (<sup>1</sup>)

(«Ντάμπινγκ — Απόρριψη από το Συμβούλιο προτάσεως κανονισμού της Επιτροπής για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ — Έλλειψη απλής πλειοψηφίας, αναγκαίας για την έκδοση κανονισμού — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»)

(2005/C 132/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-177/00, Koninklijke Philips Electronics NV, με έδρα το Αϊντχόβεν (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους C. Stanbrook, QC, και F. Ragolle, avocat, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωπος: S. Marquardt, επικουρούμενος από τον G.M. Berrisch, avocat), με αντικείμενο ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 8ης Μαΐου 2000, να απορρίψει την πρόταση κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων συσκευών λήψεως εικόνων για την τηλεόραση, καταγωγής Ιαπωνίας, η οποία υποβλήθηκε από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Απριλίου 2000 [έγγραφο COM (2000) 195 τελικό], το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τον H. Legal, πρόεδρο τμήματος, και τους P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka και V. Vadapalas, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το εξής διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου, της 8ης Μαΐου 2000, να απορρίψει την πρόταση κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων συσκευών λήψεως εικόνων για την τηλεόραση, καταγωγής Ιαπωνίας, η οποία υποβλήθηκε από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Απριλίου 2000 [έγγραφο COM(2000)195 τελικό].
- 2) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 273 της 23.9.2000.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση T-29/02: Global Electronic Finance Management (GEF) SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων <sup>(1)</sup>

(«Ρήτρα διαιτησίας — Μη εκτέλεση συμβάσεως — Ανταγωγή»)

(2005/C 132/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) SA, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους E. Storme και A. Gobien, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. Lyal και C. Giolito, επικουρούμενοι από τον J. Stuyck, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), με αντικείμενο, αφενός, αίτημα, δυνάμει ρήτρας διαιτησίας κατά την έννοια του άρθρου 238 ΕΚ, να υποχρεωθεί η Επιτροπή στην καταβολή 40 693 ευρώ και στην έκδοση πιστωτικού εγγράφου για 273 516 ευρώ και, αφετέρου, ανταγωγή της Επιτροπής, με αίτημα να υποχρεωθεί η ενάγουσα να της επιστρέψει 273 516 ευρώ, προσαυξημένο κατά τους τόκους υπερημερίας με ετήσιο επιτόκιο 7 %, υπολογιζόμενων από την 1η Σεπτεμβρίου 2001, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τον B. Vesterdorf, Πρόεδρο, και τους Jaeger, P. Mengozzi, M. E. Martins Ribeiro και F. Dehousse, δικαστές, γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή της ενάγουσας με αίτημα, αφενός, να της επιστραφούν 40 693 ευρώ και, αφετέρου, να εκδοθεί πιστωτικό σημείωμα για 273 516 ευρώ.
- 2) Δέχεται την ανταγωγή της Επιτροπής και, ως εξ τούτου, υποχρεώνει την ενάγουσα να καταβάλει στην Επιτροπή ποσό 273 116 ευρώ, καθώς και τόκους υπερημερίας με το ισχύον στο Βέλγιο νόμιμο επιτόκιο, υπολογιζόμενους από την 1η Σεπτεμβρίου 2001 μέχρι την πλήρη εξόφληση της οφειλής.
- 3) Η ενάγουσα καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

<sup>(1)</sup> EE C 118 της 18.5.2002

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 16ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων <sup>(1)</sup>

(Πρόγραμμα TACIS — Υπηρεσίες παρασχεθείσες σε σχέση προς πυρηνικό σταθμό της Ουκρανίας — Μη καταβολή αμοιβής — Αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου — Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη)

(2005/C 132/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH, πρώην Gemeinschaftskernkraftwerk Neckar GmbH, με έδρα το Neckarwestheim (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον S. Zickgraf, δικηγόρο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: S. Fries και F. Hoffmeister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως δυνάμει του άρθρου 288 ΕΚ, με αίτημα την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη η ενάγουσα λόγω μη καταβολής αμοιβής εκ μέρους της Επιτροπής για υπηρεσίες τις οποίες παρέσχε, στο πλαίσιο του προγράμματος TACIS, σχετικά με τον πυρηνικό σταθμό του Zaporozjé (Ουκρανία), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Legal, πρόεδρο, V. Tiili και V. Vadaralás, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 16 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.
- 2) Καταδικάζει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

<sup>(1)</sup> EE C 289 της 23.11.2002

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 16ης Μαρτίου 2005

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση T-112/03, L'Oréal SA κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (1)

στην υπόθεση T-160/03, AFCon Management Consultants κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (1)

(Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία ανακοπής — Αίτηση καταχώρισεως του λεκτικού σήματος FLEXI AIR — Προγενέστερο λεκτικό σήμα FLEX — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Αίτηση αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσης — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', περίπτωση ii, και άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94)

(«Πρόγραμμα Tacis — Πρόσκληση προς υποβολή προσφορών — Παρατυπίες της διαδικασίας μειοδοτικού διαγωνισμού — Αγωγή αποζημιώσεως»)

(2005/C 132/45)

(2005/C 132/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-112/03, L'Oréal SA, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο X. Buffet Delmas d'Autane, κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), (εκπρόσωποι: B. Filtenborg, S. Laitinen και G. Schneider), έτερος διάδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα): Revlon (Suisse) SA, με έδρα το Schlieren (Ελβετία), με αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 15ης Ιανουαρίου 2003 (υπόθεση R 396/2001-4), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της L'Oréal SA και της Revlon (Suisse) SA, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, A. W. H. Meij και την I. Pelikánová, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 16 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Στην υπόθεση T-160/03, AFCon Management Consultants, με έδρα το Bray (Ιρλανδία), Patrick Mc Mullin, κάτοικος Bray, Seamus O'Grady, κάτοικος Bray, εκπροσωπούμενοι από τον B. O'Connor, solicitor, και τον I. Carreño, δικηγόρο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Enegren και F. Hoffmeister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), με αντικείμενο αίτηση αποκαταστάσεως της ζημίας που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οι ενάγοντες λόγω παρατυπιών της διαδικασίας υποβολής προσφορών για ένα σχέδιο που χρηματοδοτείται μέσω του προγράμματος Tacis («Σχέδιο FDRUS 9902 — Agricultural extension services in South Russia»), το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από την P. Lindh, Πρόεδρο, και τους R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

- 1) Υποχρεώνει την Επιτροπή να καταβάλει στην AFCon το ποσό των 48 605 ευρώ, προσαυξημένο με τόκους υπολογιζομένους από της εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως μέχρι πλήρους αποπληρωμής. Το εφαρμοστέο επιτόκιο υπολογίζεται βάσει του επιτοκίου που καθορίζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα για τις κύριες δραστηριότητες αναχρηματοδοτήσεως, όπως ίσχυε κατά την κρίσιμη περίοδο, προσαυξημένου κατά δύο μονάδες. Το ποσό των τόκων υπολογίζεται κατόπιν ανατοκισμού.

(1) ΕΕ C 135 της 7.6.2003

- 2) Απορρίπτει την αγωγή κατά τα λοιπά.



3) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 200 της 23.8.2003

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση T-285/03, Agraz, SA κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<sup>1</sup>)

**(Γεωργία — Κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα των μεταποιημένων προϊόντων με βάση τα σποροκηπευτικά — Ενίσχυση στην παραγωγή των μεταποιημένων προϊόντων με βάση την τομάτα — Μέθοδος υπολογισμού του ποσού — Περίοδος εμπορίας 2000/2001)**

(2005/C 132/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-285/03, Agraz, SA, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), Agrícola Conservera de Malpica, SA, με έδρα το Τολέδο (Ισπανία), Agridoro Soc. coop. rl, με έδρα το Pontenure (Ιταλία), Alfonso Sellitto SpA, με έδρα το Mercato S. Severino (Ιταλία), Alimentos Españoles, Alsat, SL, με έδρα το Don Benito, Badajoz (Ισπανία), AR Industrie Alimentari SpA, με έδρα το Angri (Ιταλία), Argo Food — Packaging & Innovation Co. SA, με έδρα τις Σέρρες (Ελλάδα), Asteris Industrial Commercial SA, με έδρα την Αθήνα (Ελλάδα), Attianese Srl, με έδρα το Nocera Superiore (Ιταλία), Audecoop distillerie Arzens — Techniques séparatives (AUDIA), με έδρα το Montréal (Γαλλία), Benincasa Srl, με έδρα το Angri, Boschi Luigi & Figli SpA, με έδρα το Fontanellato (Ιταλία), CAS SpA, με έδρα το Castagnaro (Ιταλία), Calispa SpA, με έδρα το Castel San Giorgio (Ιταλία), Campil — Agro Industrial do Campo do Tejo, Lda, με έδρα το Cartaxo (Πορτογαλία), Campoverde Srl, με έδρα την Carinola (Ιταλία), Carlo Manzella & C. Sas, με έδρα το Castel San Giovanni (Ιταλία), Carmine Tagliamonte & C. Srl, με έδρα το Sant'Egidio del Monte Albino (Ιταλία), Carnes y Conservas Españolas, SA, με έδρα τη Mérida (Ισπανία), Cbcotti Srl, με έδρα το Nocera Inferiore (Ιταλία), Cirio del Monte Italia SpA, με έδρα τη Ρώμη (Ιταλία), Consorzio Ortofrutticoli Trasformati Polesano (Cotrapo) Soc. coop. rl, με έδρα το Fiesso Umbertiano (Ιταλία), Columbus Srl, με έδρα την Πάρμα (Ιταλία), Compal — Companhia produtora de Conservas

Alimentares, SA, με έδρα το Almeirim (Πορτογαλία), Conditalia Srl, με έδρα το Nocera Superiore, Conservas El Cidacos, SA, με έδρα το Autol (Ισπανία), Conservas Elagón, SA, με έδρα την Coria (Ισπανία), Conservas Martinete, SA, με έδρα την Puebla de la Calzada (Ισπανία), Conservas Vegetales de Extremadura, SA, με έδρα το Bajadoz, Conserve Italia Soc. coop. rl, με έδρα το San Lazzaro di Savena (Ιταλία), Conserves France SA, με έδρα τη Nîmes (Γαλλία), Conserves Guintrand SA, με έδρα το Carpentras (Γαλλία), Conservificio Cooperativo Valbiferno Soc. coop. rl, με έδρα το Guglionesi (Ιταλία), Consorzio Casalasco del Pomodoro Soc. coop. rl, με έδρα το Rivarolo del Re ed Uniti (Ιταλία), Consorzio Padano Ortofrutticolo (Copador) Soc. coop. rl, με έδρα το Collecchio (Ιταλία), Copais Food and Beverage Company SA, με έδρα τη Νέα Ιωνία (Ελλάδα), Tin Industry D. Nomikos SA, με έδρα το Μαρούσι (Ελλάδα), Davia Srl, με έδρα το Gragnano (Ιταλία), De Clemente Conserve Srl, με έδρα το Fisciano (Ιταλία), DE. CON Srl, με έδρα το Scafati (Ιταλία), Desco SpA, με έδρα την Terracina (Ιταλία), «Di Lallo» — Di Teodoro di Lallo & C. Snc, με έδρα το Scafati, Di Leo Nobile — SpA Industria Conserve Alimentari, με έδρα το Castel San Giorgio, Marotta Emilio, με έδρα το Sant'Antonio Abate (Ιταλία), E. & O. von Felten SpA, με έδρα το Fontanini (Ιταλία), Egacoop, S. Coop., Lda, με έδρα την Andosilla (Ισπανία), Elais SA, με έδρα την Αθήνα, Emiliana Conserve Srl, με έδρα το Busseto (Ιταλία), Perano Enrico & Figli Spa, με έδρα το San Valentino Torio (Ιταλία), FIT — Fomento da Indústria do Tomate, SA, με έδρα το Águas de Moura (Πορτογαλία), Faiella & C. Srl, με έδρα το Scafati, «Feger» di Gerardo Ferraioli SpA, με έδρα το Angri, Fratelli D'Acunzi Srl, με έδρα το Nocera Superiore, Fratelli Longobardi Srl, με έδρα το Scafati, Fruttage Soc. coop. rl, με έδρα το Alfonsine (Ιταλία), G3 Srl, με έδρα το Nocera Superiore, Giaguaro SpA, με έδρα το Sarno (Ιταλία), Giulio Franzese Srl, με έδρα την Carbonara di Nola (Ιταλία), Greci Geremia & Figli SpA, με έδρα την Πάρμα, Greci — Industria Alimentare SpA, με έδρα την Πάρμα, Greek Canning Co. SA Kyknos, με έδρα το Ναύπλιο (Ελλάδα), Grilli Paolo & Figli — Sas di Grilli Enzo e Togni Selvino, με έδρα την Gambettola (Ιταλία), Heinz Iberica, SA, με έδρα το Alfaro (Ισπανία), IAN — Industrias Alimentarias de Navarra, SA, με έδρα τη Vilafranca (Ισπανία), Industria Conserve Alimentari Aniello Longobardi — Di Gaetano, Enrico & Carlo Longobardi Srl, με έδρα το Scafati, Industrias de Alimentação Idal, Lda, με έδρα το Benavente (Πορτογαλία), Industrias y Promociones Alimentícias, SA, με έδρα το Míajadas (Ισπανία), Industrie Rolli Alimentari SpA, με έδρα το Roseto degli Abruzzi (Ιταλία), Italagro — Indústria de Transformação de Produtos Alimentares, SA, με έδρα την Castanheira do Ribatejo (Πορτογαλία), La Cesenate Conserve Alimentari SpA, με έδρα την Cesena (Ιταλία), La Dispensa di Campagna Srl, με έδρα το Castagneto Carducci (Ιταλία), La Doria SpA, με έδρα το Angri, La Dorotea di Giuseppe Alfano & C. Srl, με έδρα το Sant'Antonio Abate, La Regina del Pomodoro Srl, με έδρα το Sant'Egidio del Monte Albino, «La Regina di San Marzano» di Antonio, Felice e Luigi Romano Snc, με έδρα το Scafati, La Rosina Srl, με έδρα το Angri, Le Quattro Stelle Srl, με έδρα το Angri, Lodato Gennaro & C. SpA, με έδρα το Castel San Giorgio, Louis Martin production SAS, με έδρα το Montoux (Γαλλία), Menú Srl, με έδρα τη Medolla (Ιταλία), Mutti SpA, με έδρα το Montechiarugolo (Ιταλία), National Conserve Srl, με έδρα το Sant'Egidio del Monte Albino, Nestlé España, SA, με έδρα το Míajadas, Nuova Agricast Srl, με έδρα τη Verignola (Ιταλία), Pancrazio SpA, με έδρα την Cava De'Tirreni (Ιταλία), Pecos SpA, με έδρα το Castel San Giorgio, Pelati Sud di De Stefano Catello Sas, με έδρα το Sant'Antonio Abate, Pomagro Srl, με έδρα το Fisciano, Pomilia Srl, με έδρα το Nocera Superiore, Prodakta SA, με έδρα την Αθήνα, Raffaele Viscardi Srl, με έδρα το Scafati, Rispoli Luigi & C. Srl, με έδρα την Altavilla Silentina (Ιταλία), Rodolfi Mansueto SpA, με έδρα το Collecchio, Riberal de Navarra S. en C., με έδρα το Castejon (Ισπανία),

Salvati Mario & C. SpA, με έδρα το Mercato San Severino, Saviano Pasquale Srl, με έδρα το San Valentino Torio, Sefa Srl, με έδρα το Nocera Superiore, Serraiiki Konservopoia Oporokipeftikon Serko SA, με έδρα τις Σέρρες, Sevath SA, με έδρα την Ξάνθη (Ελλάδα), Silaro Conserve Srl, με έδρα το Nocera Superiore, ARP — Agricoltori Riuniti Piacentini Soc. coop. rl, με έδρα την Gariga di Podenzano (Ιταλία), Société coopérative agricole de transformations et de ventes (SCATV), με έδρα το Camaret-sur-Aigues (Γαλλία), Sociedade de Industrialização de Produtos Agrícolas — Sopragol, SA, με έδρα τη Mora (Πορτογαλία), Spineta SpA, με έδρα το Pontecagnano Faiano (Ιταλία), Star Stabilimento Alimentare SpA, με έδρα το Agrate Brianza (Ιταλία), Steriltom Aseptic — System Srl, με έδρα την Piacenza (Ιταλία), Sugal Alimentos, SA, με έδρα την Azambuja (Πορτογαλία), Sutol — Indústrias Alimentares, Lda, με έδρα το Alcácer do Sal (Πορτογαλία), Tomsil — Sociedade Industrial de Concentrado de Tomate, SA, με έδρα το Ferreira do Alentejo (Πορτογαλία), Transformaciones Agrícolas de Badajoz, SA, με έδρα τη Villanueva de la Serena (Ισπανία), Zanae — Nicoglou levures de boulangerie industrie commerce alimentaire SA, με έδρα τη Θεσσαλονίκη (Ελλάδα), εκπροσωπούμενες από τους J. da Cruz Vilaça, R. Oliveira, M. Melícias και D. Choussy, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: M. Nolin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), με αντικείμενο αγωγή αποζημίωσης με την οποία ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οι ενάγουσες λόγω της θεσπισθείσας μεθόδου για τον υπολογισμό του ποσού της ενισχύσεως στην παραγωγή που προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΚ) 1519/2000 της Επιτροπής, της 12ης Ιουλίου 2000, σχετικά με τον καθορισμό για την περίοδο εμπορίας 2000/2001 της ελάχιστης τιμής και του ποσού της ενίσχυσης για τα μεταποιημένα προϊόντα με βάση την τομάτα (ΕΕ L 174, σ. 29), το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τον J. Azizi, πρόεδρο, και τους F. Dehousse και E. Cremona, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Απορρίπτει την αγωγή.

2) Οι ενάγουσες φέρουν τα πέντε έκτα των δικαστικών τους εξόδων και η Επιτροπή φέρει, επιπλέον των δικών της εξόδων, το ένα έκτο των εξόδων των εναγουσών.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 251 της 18.10.2003.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 16ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση T-329/03: **Fabio Andrés Ricci** κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<sup>1</sup>)

(«Υπάλληλοι — Διαγωνισμός — Όρος αποδοχής — Επαγγελματική πείρα — Αποφάσεις της εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού — Φύση του ελέγχου που ασκεί η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή — Αξιολόγηση της πείρας — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη»)

(2005/C 132/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-329/03, Fabio Andrés Ricci, κάτοικος Τορίνου (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τον M. Condinanzi, δικηγόρο κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currell και H. Tserera-Lacombe, επικουρούμενοι από τον A. Dal Ferro, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής να μην προσλάβει τον προσφεύγοντα στο πλαίσιο της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/2001/5265/R, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Pírrung, πρόεδρο, N.J. Forwood και Σ. Παπασάββα, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 16 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 275 της 15.11.2003

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Μαρτίου 2004

στην υπόθεση T-362/03: **Antonio Milano** κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<sup>1</sup>)

(Υπαλληλική προσφυγή — Πρόσληψη — Διαγωνισμός — Απαγόρευση συμμετοχής σε διαγωνισμό — Προσφυγή ακυρώσεως και αποζημίωση)

(2005/C 132/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-362/03, Antonio Milano, κάτοικος Isernia (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τον S. Scarano, avocat, κατά της

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: J. Currall, επικουρούμενος από τον A. Dal Ferro, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), με αντικείμενο ακύρωση των αποφάσεων περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος στον γενικό διαγωνισμό COM/A/4/02 για την κατάρτιση πίνακα προσώπων κατάλληλων για τη θέση του προϊσταμένου αντιπροσωπείας (A3) στη Ρώμη και καταδίκη της καθής σε αποζημίωση, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τον M. Jaeger, πρόεδρο τμήματος, και τους J. Azizi και E. Cremona, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 2005 απόφαση με το εξής διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 304 της 13.12.2003.

#### ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 16ης Φεβρουαρίου 2005

στην υπόθεση T-142/03, Fost Plus VZW κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<sup>1</sup>)

**(Προσφυγή ακυρώσεως — Προσφυγή ασκηθείσα από νομικό πρόσωπο — Πράξη που το αφορά ατομικά — Απόφαση 2003/82/ΕΚ — Σκοποί αξιοποιήσεως και ανακυκλώσεως υλικών και απορριμμάτων συσκευασίας — Οδηγία 94/62/ΕΚ — Απαράδεκτο)**

(2005/C 132/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση T-142/03, Fost Plus VZW, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους P. Wytinck και H. Viaene, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M. van Beek και M. Κωνσταντινίδης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), με αντικείμενο την ακύρωση του άρθρου 1 της αποφάσεως 2003/82/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Ιανουαρίου 2003, με την οποία εγκρίθηκαν τα μέτρα που ανακοινώθηκαν από το Βέλγιο σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 94/62/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τις συσκευασίες και τα απορρίμματα συσκευασίας (ΕΕ L 31, σ. 32), το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Azizi, Πρόεδρο, M. Jaeger και F. Dehousse, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 16 Φεβρουαρίου 2005 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της καθής.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 146 της 21.6.2003

#### ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 19ης Ιανουαρίου 2005

στην υπόθεση T-372/03: Yves Mahieu κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<sup>1</sup>)

**(«Υπάλληλοι — Προθεσμίες ενστάσεως και προσφυγής — Σιωπηρή απόρριψη της ενστάσεως — Απαράδεκτο»)**

(2005/C 132/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-372/03, Yves Mahieu, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Auderghem (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον L. Vogel, δικηγόρο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currall και H. Krämer, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), με αντικείμενο, αφενός, αίτημα ακυρώσεως της σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεως που προέβαλε ο προσφεύγων στις 29 Οκτωβρίου 2002 κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 6ης Αυγούστου 2002 με την οποία απορρίφθηκε το στηριζόμενο στα άρθρα 24 και 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως αίτημά του σχετικά με τις πράξεις ηθικής παρενοχλήσεως που διατείνεται ότι υπέστη και, αφετέρου, αίτημα αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο, F. Dehousse και D. Šnáby, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 19 Ιανουαρίου 2005 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 7 της 10.1.2004

## ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 14ης Φεβρουαρίου 2005

στην υπόθεση T-81/04, Bouygues SA και Bouygues Telecom κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (1)

(Κρατικές ενισχύσεις — Κινητή τηλεφωνία — Καταγγελία — Προσφυγή κατά παραλείψεως — Διατύπωση θέσεως εκ μέρους της Επιτροπής θέτουσα τέρμα στην παράλειψη — Κατάργηση της δίκης — Προσφυγή ακυρώσεως — Ενδιάμεσο έγγραφο — Απαράδεκτο)

(2005/C 132/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-81/04, Bouygues S.A., με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), και Bouygues Télécom, με έδρα το Boulogne Billancourt (Γαλλία), εκπροσωπούμενες από τους B. Amory και A. Verheyden, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. L. Buendía Sierra, C. Giolito και M. Niejahr, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), με αντικείμενο, κυρίως, προσφυγή ασκηθείσα δυνάμει του άρθρου 232 ΕΚ, προκειμένου να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε να αποφανθεί επί παραβάσεως της Συνθήκης ΕΚ μη λαμβάνοντας θέση επί της αιτιάσεως που περιέχεται στην καταγγελία των προσφευγουσών, σχετικά με τις ενισχύσεις που χορήγησαν οι γαλλικές αρχές στις Orange France και SFR υπό τη μορφή αναδρομικής μειώσεως του τέλους που όφειλαν να καταβάλουν για να τους χορηγηθεί η άδεια UMTS (Universal Mobile Telecommunication System) και, επικουρικά, προσφυγή του άρθρου 230 ΕΚ για την ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της αιτιάσεως που προβλήθηκε με την καταγγελία αυτή, η οποία περιλαμβάνεται σε έγγραφο της 11ης Δεκεμβρίου 2003 της Επιτροπής προς τις προσφεύγουσες, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Legal, πρόδερο, P. Mengozzi και I. Wiszniewska-Białecka, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 14 Φεβρουαρίου 2005 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Καταργεί τη δίκη ως προς τα αιτήματα που αποβλέπουν στο να διαπιστωθεί η παράλειψη της Επιτροπής να αποφανθεί επί της αιτιάσεως που περιλαμβάνεται στην καταγγελία των προσφευγουσών, σχετικά με την αναδρομική μείωση του τέλους που όφειλαν να καταβάλουν για την άδεια UMTS που χορήγησαν οι γαλλικές αρχές στις Orange και SFR.
- 2) Τα επικουρικά αιτήματα για την ακύρωση της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο από 11 Δεκεμβρίου 2003 έγγραφο της Επιτροπής απορρίπτονται ως απαράδεκτα.
- 3) Καταργεί τη δίκη ως προς τα αιτήματα που υποβλήθηκαν με το υπόμνημα παρεμβάσεως των Société française et radiotéléphone (SFR) και Orange France SA.

4) Οι Bouygues SA και Bouygues Telecom φέρουν το ήμισυ των δικαστικών εξόδων.

5) Η Επιτροπή φέρει το ήμισυ των δικαστικών εξόδων.

(1) ΕΕ C 106 της 30.4.2004.

## ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 10ης Φεβρουαρίου 2005

στην υπόθεση T-291/04 R, Enviro Tech Europe Ltd και Enviro Tech International, Inc., κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Ασφαλιστικά μέτρα — Οδηγίες 67/548/ΕΟΚ και 2004/73/ΕΚ)

(2005/C 132/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-291/04 R, Enviro Tech Europe Ltd, με έδρα το Surrey (Ηνωμένο Βασίλειο), και Enviro Tech International, Inc., με έδρα το Σικάγο, Ιλινόις (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενες από τους C. Mereu και K. Van Maldegem, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: X. Lewis και D. Recchia, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο), με αντικείμενο αίτηση με την οποία ζητείται αφενός να ανασταλεί η καταχώριση του n-προπυλοβρωμιδίου στην οδηγία 2004/73/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο, για εικοστή ένατη φορά, της οδηγίας 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1967, περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την ταξινόμηση, συσκευασία και επισήμανση των επικινδύνων ουσιών (ΕΕ L 152, σ. 1), και αφετέρου να διαταχθούν ορισμένα άλλα προσωρινά μέτρα, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 10 Φεβρουαρίου 2005 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

**Προσφυγή της Ρ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 2005**

(Υπόθεση T-103/05)

(2005/C 132/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Ρ., κάτοικος Βαρκελώνης (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Βαρκελώνης D. Matías Grifol i Ponsati, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 11 Φεβρουαρίου 2005, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2004, καθώς και την απόφαση της 10ης Μαΐου 2004·
- 2) να της αναγνωρίσει το δικαίωμα λήψεως των αποδοχών της από τις 15 Απριλίου 2004, και μέχρι να της χορηγηθεί η σχετική ιατρική άδεια και να θεωρηθεί ικανή για εργασία, και
- 3) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:*

Η υπό κρίση προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ, της 28ης Οκτωβρίου 2004, με την οποία, ενόψει ότι η ιατρική υπηρεσία της καθής είχε επιβεβαιώσει ότι η προσφεύγουσα ήταν σε κατάσταση να μετακινείται και να εργάζεται υπό καθεστώς μισθής εργάσιμης ημέρας, επιβεβαιώνει την αναστολή καταβολής του μισθού της από τις 15 Απριλίου 2004 και μέχρι την ημερομηνία επανόδου στα καθήκοντά της, στην έδρα των Βρυξελλών.

Σχετικώς, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η προσφεύγουσα, της οποίας ο διορισμός σε θέση της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Βαρκελώνη δικαιολογήθηκε από οικογενειακούς λόγους, διαπιστώθηκε ότι υποφέρει λόγω καταστάσεως αγχώδους καταθλιψέως συνεπεία της καταργήσεως της θέσεώς της εργασίας στην εν λόγω αντιπροσωπεία.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει:

- Παράβαση των άρθρων 11, 12 και 13 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη, στο μέτρο που με αυτά αναγνωρίζονται δικαιώματα όσον αφορά την προστασία της υγείας, της κοινωνικής ασφαλίσεως και της κοινωνικής και ιατρικής αρωγής..
- Παράβαση του μέρους II του Ευρωπαϊκού Κώδικα Κοινωνικής Ασφαλίσεως, της 16ης Απριλίου 1964, ειδικότερα του άρθρου 10, στο μέτρο που, αναγνωρίζοντας το δικαίωμα για κατ' οίκον επίσκεψη γιατρού, επιτρέπει στον ασθενή να μην μετακινείται εκτός της κατοικίας του.
- Παράβαση των άρθρων 10 της Συμβάσεως αριθ. 102 και 13 της Συμβάσεως αριθ. 130 της ΔΟΕ.
- Παράβαση των άρθρων 72 και 73 του ΚΥΚ.

Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι αγνοεί τους λόγους για τους οποίους θεωρήθηκε ότι μπορούσε αυτή να εργάζεται μόνον μισή εργάσιμη ημέρα.

**Προσφυγή του David Tas κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία ασκήθηκε στις 2 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση T-124/05)

(2005/C 132/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο David Tas, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Sébastien Orlandi, Xavier Martin, Albert Coolen, Jean-Noël Louis και Etienne Marchal, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 2 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού EPSO/A/4/03 περί αποκλεισμού του από τις εξετάσεις του διαγωνισμού·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:*

Ο προσφεύγων, κάτοχος πανεπιστημιακού πτυχίου «M. SC. in Business Administration», υπέβαλε υποψηφιότητα για τον διαγωνισμό EPSO/A/4/03 με αντικείμενο την κατάρτιση πίνακα μελλοντικών προσλήψεων υπαλλήλων διοικήσεως βαθμού Α8 στον τομέα των οικονομικών ελεγκτών. Αμφισβητεί την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής περί αποκλεισμού του από τον διαγωνισμό με την αιτιολογία ότι το πανεπιστημιακό του πτυχίο δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις της προκηρύξεως του διαγωνισμού.

Προς στήριξη της προσφυγής του ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση των καθοριζόμενων με την προκήρυξη του διαγωνισμού προϋποθέσεων συμμετοχής, καθώς και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Ο προσφεύγων υποστηρίζει, επίσης, ότι τουλάχιστον δύο υποψήφιοι που έγιναν δεκτοί στις εξετάσεις ήταν κάτοχοι του ίδιου πτυχίου της ίδιας σχολής του ίδιου πανεπιστημίου και προβάλλει, συναφώς, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

**Προσφυγή των Sandrine Corvoisier κ.λπ. κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας που ασκήθηκε στις 9 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση T-126/05)

(2005/C 132/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι Sandrine Corvoisier, κάτοικος Φρανκφούρτης, Roberta Friz, κάτοικος Φρανκφούρτης, Hundjy Preud'homme, κάτοικος Φρανκφούρτης και Elvira Rosati, κάτοικος Φρανκφούρτης, εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους Georges Vandersanden και Laure Levi, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 9 Μαρτίου 2005, προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την ανακοίνωση κενής θέσεως ECB/156/04 για την πλήρωση έξι θέσεων «Records Managements Specialists»,
- στο μέτρο που παρίσταται ανάγκη, να ακυρώσει τις απορριπτικές αποφάσεις των αιτήσεων για «administrative reviews» και «grievance procedure», που υποβλήθηκαν από τις προσφεύγουσες, αποφάσεις με ημερομηνία, αντιστοίχως, 1η Οκτωβρίου και 21 Δεκεμβρίου 2004, που τους κοινοποιήθηκαν μεταξύ 27ης Δεκεμβρίου 2004 και 13ης Ιανουαρίου 2005,
- να ακυρώσει κάθε απόφαση που ελήφθη κατ' εφαρμογή της ανακοίνωσης κενής θέσεως και, ειδικότερα, τις αποφάσεις περί πληρώσεως των εν λόγω θέσεων·
- να υποχρεώσει την καθής στην προσκόμιση του διοικητικού φακέλου της,
- να υποχρεώσει την καθής στην καταβολή αποζημιώσεως για την υλική ζημία, της τελευταίας εκτιμωμένης ex aequo et bono, προσωρινώς, σε 40 000 ευρώ, και στην ικανοποίηση της ηθικής βλάβης, της τελευταίας εκτιμωμένης ex aequo et bono σε 4 ευρώ,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:*

Οι προσφεύγουσες κατέχουν, εντός της ΕΚΤ, θέση Research Analyst (αναλυτής-ερευνητής) με βαθμό E/F. Μία από τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για την πρόσληψη στη θέση αυτή ήταν η κατοχή πανεπιστημιακού πτυχίου.

Στις 13 Ιουλίου 2004 η καθής δημοσίευσε την επίδικη ανακοίνωση κενής θέσεως, για την πρόσληψη έξι Records Management Specialists (ειδικοί στην ηλεκτρονική διαχείριση εγγράφων) προκειμένου να βοηθηθεί και να συμπληρωθεί η μονάδα των ασχολουμένων με

τα αρχεία της Τράπεζας. Οι θέσεις αυτές είναι του ίδιου βαθμού με αυτόν των προσφευγουσών, δηλαδή E/F. Σύμφωνα με την ανακοίνωση κενής θέσεως, πρέπει οι υποψήφιοι να έχουν συμπληρώσει δευτεροβάθμιες σπουδές.

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν παράβαση του άρθρου 20.2 του Εσωτερικού Κανονισμού της ΕΚΤ, των Κατευθυντηρίων Γραμμών της ΕΚΤ σχετικά με το development track, της διοικητικής εγκυκλίου σχετικά με την πρόσληψη καθώς και την παραβίαση της αρχής *patere legem ipse quam fecisti*. Επικαλούμενες το γεγονός ότι η κατοχή πανεπιστημιακού τίτλου ήταν απαραίτητη για την πρόσληψή τους ενώ η αμφισβητούμενη ανακοίνωση προέβλεπε μόνο δευτεροβάθμιες σπουδές, οι προσφεύγουσες προβάλλουν επίσης παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Εξάλλου, προβάλλουν παράβαση των άρθρων 45 και 46 των Όρων απασχολήσεως, επικαλούμενες το γεγονός ότι δεν είχε προηγουμένως ζητηθεί η γνώμη της επιτροπής προσωπικού. Τέλος, οι προσφεύγουσες επικαλούνται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

**Προσφυγή του Dominique Albert Bousquet και 142 άλλων κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση T-130/05)

(2005/C 132/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Dominique Albert Bousquet, κάτοκος Βρυξελλών, και 142 άλλοι υπάλληλοι, εκπροσωπούμενοι από τους Sébastien Orlandi, Xavier Martin, Albert Coolen, Jean Noël Louis και Etienne Marchal, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησαν στις 14 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τις αποφάσεις περί διορισμού των προσφευγόντων ως υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο μέτρο που καθορίζουν τον βαθμό προσλήψεώς τους κατ' εφαρμογή του άρθρου 12 του παραρτήματος XIII, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα..

**Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:**

Οι προσφεύγοντες στην παρούσα υπόθεση που προσλήφθηκαν όλοι μετά την 1η Μαΐου 2004 ως επιτυχόντες διαγωνισμού που προκηρύχθηκε πριν από την ημερομηνία αυτή, υποστηρίζουν ότι υφίστανται δυσμενή διάκριση λόγω του ότι οι όροι κατατάξεώς τους σύμφωνα με το άρθρο 12 του παραρτήματος XIII, του Κανονισμού (ΕΚ Ευρατόμ) 723/2004 για την τροποποίηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων είναι διαφορετικοί από αυτούς που εφαρμόστηκαν για τους επιτυχόντες των ίδιων διαγωνισμών οι οποίοι προσλήφθηκαν πριν από την εν λόγω τροποποίηση του ΚΥΚ.

Για να στηρίξουν τα αιτήματά τους οι προσφεύγοντες προβάλλουν:

- παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης,
- παράβαση των άρθρων 31, παράγραφος 1 και 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ,
- παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 5, του ΚΥΚ,
- παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Οι προσφεύγοντες φρονούν συναφώς ότι από την κοινοτική νομολογία προκύπτει ότι οι επιτυχόντες του ίδιου διαγωνισμού βρίσκονται σε παρόμοια θέση και συνεπώς πρέπει να έχουν την ίδια μεταχείριση. Επιπλέον, υπέβαλαν αίτηση για να προσληφθούν σε μια από τις κενές θέσεις που μνημονεύουν οι αντίστοιχες προκηρύξεις διαγωνισμού στους οποίους πέτυχαν. Συνεπώς, μπορούσαν να τρέφουν εύλογες προσδοκίες ότι θα προσληφθούν στις θέσεις αυτές στους βαθμούς που καθόρισαν οι προκηρύξεις διαγωνισμών στους οποίους πέτυχαν.

**Προσφυγή των Carlos Andrés κ.λπ. κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας που ασκήθηκε στις 21 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση T-131/05)

(2005/C 132/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι Carlos Andrés, κάτοικος Φρανκφούρτης και 8 άλλοι, εκπροσωπούμενοι από τους δικηγόρους Georges Vandersanden και Laure Levi, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 21 Μαρτίου 2005, προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το εκκαθαριστικό αποδοχών των προσφευγόντων του μηνός Ιουλίου 2004,
- να υποχρεώσει την καθής στην καταβολή αποζημιώσεως για την αποκατάσταση της ζημίας την οποία έχουν υποστεί οι προσφεύγοντες, και η οποία συνίσταται στην καταβολή 5 000 ευρώ ανά προσφεύγοντα λόγω απώλειας αγοραστικής δυνάμεως ύστερα από την 1η Ιουλίου 2001, σε καθυστερούμενες αποδοχές αντιστοιχούσες στην αύξηση του μισθού των προσφευγόντων κατά 1,86 %, για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 2001 μέχρι 30 Ιουνίου 2002, σε 0,92 % για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 2002 μέχρι 30 Ιουνίου 2003 και σε 2,09 % για την περίοδο από 1ης Ιουνίου 2003 μέχρι 30 Ιουνίου 2004, εντόκως επί του ποσού των καθυστερουμένων μισθών των προσφευγόντων υπολογιζομένων από την ημερομηνία που θα έπρεπε να έχουν καταβληθεί και μέχρι την ημέρα της οριστικής καταβολής. Το σχετικό επιτόκιο πρέπει να υπολογισθεί βάσει του επιτοκίου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας που έχει οριστεί για τις κύριες πράξεις αναχρηματοδότησεως, όπως ίσχυε κατά την κρίσιμη περίοδο, προσηυξημένο κατά δύο μονάδες,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

**Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:**

Αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς είναι η αύξηση του μισθού που μνημονεύεται στα εκκαθαριστικά αποδοχών του Ιουλίου 2004 των προσφευγόντων, που, όπως αυτοί ισχυρίζονται, καθορίστηκε κατά παράβαση της υποχρεώσεως διαβουλευσεως με το προσωπικό της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), των μεθόδων υπολογισμού σχετικά με τις γενικές προσαρμογές μισθών, όπως έχει οργανωθεί κατόπιν συμφωνίας συναφθείσας μεταξύ των κοινωνικών ετέρων (το «memorandum of understanding»). Αμφισβητείται επίσης το ότι η επίμαχη αύξηση, που ισχύει ύστερα από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Νοεμβρίου 2003, στην υπόθεση T-63/02, Cerafogli και Poloni κατά ΕΚΤ (Συλλογή Υπ.Υπ., σ. ΙΑ-291 και ΙΙ-1405), δεν είχε αναδρομικά αποτελέσματα όσον αφορά τα οικονομικά έτη 2001, 2002 και 2003.

Προς στήριξη των αξιώσεών τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν:

- παράβαση τόσο των άρθρων 45 και 46 των Όρων Απασχολήσεως όσο και του «memorandum of understanding», καθώς και παραβίασης της αρχής της χρηστής διοικήσεως,
- παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθώς και πρόδηλης εν προκειμένω πλάνης εκτιμήσεως. Συναφώς, διευκρινίζεται ότι οι καταρτισθέντες από την Τράπεζα πίνακες για τη δικαιολόγηση της προτάσεως σχετικά με το ποσοστό αυξήσεως του εν λόγω μισθού αποτελούν το αποτέλεσμα μη ορθής εφαρμογής των μεθόδων υπολογισμού,
- παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

**Προσφυγή του Βασιλείου του Βελγίου κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση T-134/05)

(2005/C 132/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Το Βασίλειο του Βελγίου, εκπροσωπούμενο από τους Jean Pierre Buyle και Christophe Steyaert, δικηγόρους, άσκησε στις 26 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιανουαρίου 2005 καθόσον θεωρεί ότι οι «παλαιές οφειλές ΕΚΤ» δεν παραγράφηκαν και επικουρικός καθόσον κρίνει ότι οι οφειλές αυτές παράγουν τόκο υπερημερίας υπολογιζόμενο βάσει του άρθρου 86 του κανονισμού 2342/2002/ΕΚ,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Από το 1987 μέχρι το 1992 η Επιτροπή ζήτησε από το προσφεύγον την επιστροφή ορισμένων ποσών προερχομένων από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό (ΕΚΤ), που είχε διαβιβάσει η Επιτροπή απευθείας σε διάφορους βελγικούς φορείς ενεργούντες ως κατασκευαστές τα οποία όμως αυτοί δεν χρησιμοποίησαν, σύμφωνα με τη ρύθμιση περί ΕΚΤ.

Το 2004 η Επιτροπή προέβη σε συμψηφισμό ορισμένων ποσών που όφειλε το προσφεύγον για παλαιές οφειλές με οφειλές της Επιτροπής έναντι του προσφεύγοντος. Μετά τους συμψηφισμούς αυτούς το προσφεύγον απηύθυνε στην Επιτροπή πλείονα έγγραφα στα οποία η Επιτροπή απάντησε με την προσβαλλομένη απόφαση επισημαίνοντας ότι οι παλαιές οφειλές δεν είχαν παραγραφεί, αντίθετα με τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος.

Με την προσφυγή του το προσφεύγον υποστηρίζει ότι οι επίδικες οφειλές παραγράφηκαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 1 του κανονισμού 2988/95/ΕΚ ή επικουρικός κατ' εφαρμογή των διατάξεων του βελγικού δικαίου που έχουν εφαρμογή εν προκειμένω σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 4 του κανονισμού 2988/95/ΕΚ.

Το προσφεύγον αμφισβητεί επίσης την εκ μέρους της Επιτροπής επιβολή τόκων υπερημερίας. Κατά το προσφεύγον υπάρχει ειδική ρύθμιση εν προκειμένω και συγκεκριμένα οι κανονισμοί 1865/90/ΕΟΚ και 448/2001/ΕΚ που παρεκκλίνουν από το άρθρο 86 του κανονισμού 2342/2002/ΕΚ το οποίο επικαλείται η Επιτροπή για να δικαιολογήσει την επιβολή τόκων υπερημερίας. Το προσφεύγον υποστηρίζει ότι η ειδική αυτή ρύθμιση δεν προβλέπει την επιβολή τόκων υπερημερίας όσον αφορά τις δράσεις ΕΚΤ που

αποφασίστηκαν πριν από τις 6 Ιουλίου 1990 και συνεπώς η Επιτροπή δεν μπορεί να απαιτήσει τόκους υπερημερίας για τις οφειλές αυτές.

**Προσφυγή του Franco Campoli κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 29 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση T-135/05)

(2005/C 132/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Franco Campoli κάτοικος Λονδίνου, εκπροσωπούμενος από τον Stéphane Rodrigues και την Alice Jaume, δικηγόρους, με τόπο επίδοσης στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 29 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ της 13ης Δεκεμβρίου 2004 με την οποία απερρίφθη η διοικητική ένσταση που είχε ασκήσει ο προσφεύγων βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, καθώς επίσης και, αφενός, την απόφαση της ΑΔΑ κατά της οποίας στρεφόταν η εν λόγω ένσταση και με την οποία τροποποιήθηκε από 1ης Μαΐου 2004 ο διορθωτικός συντελεστής, το επίδομα στέγης και το κατ' αποκοπήν σχολικό επίδομα που εφαρμόζονται στη σύνταξη του προσφεύγοντος και αφετέρου τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών του προσφεύγοντος καθόσον συνιστούν εφαρμογή της εν λόγω απόφασης από τον Μάιο 2004,
- να καταδικάσει την καθής σε όλα τα δικαστικά έξοδα

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Στην παρούσα υπόθεση ο προσφεύγων ζητεί ουσιαστικά την εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή που εφαρμόζοταν στη σύνταξή του πριν την 1η Μαΐου 2004 και μάλιστα αναδρομικά από 1ης Μαΐου 2004.

Συναφώς παρατηρεί ότι για να πραγματοποιηθεί η μετάβαση από το παλαιό στο νέο σύστημα του διορθωτικού συντελεστή μετά την τροποποίηση της κανονιστικής ρύθμισης που διέπει την Ευρωπαϊκή δημόσια υπηρεσία, το άρθρο 20, παράγραφος 2 του παραρτήματος 13 του ΚΥΚ προβλέπει μεταβατική περίοδο πέντε ετών που καλύπτει το διάστημα από 1ης Μαΐου 2004 μέχρι 1ης Μαΐου 2009, κατά την οποία ο διορθωτικός συντελεστής μειώνεται προοδευτικά.



Με την προσφυγή του ο προσφεύγων προβάλλει βασικά ένσταση ελλείψεως νομιμότητας βάσει του άρθρου 241 της Συνθήκης με τον ισχυρισμό ότι η εφαρμογή του άρθρου 20 του παραρτήματος 13 του ΚΥΚ είναι εν προκειμένω παράνομη.

Συναφώς προβάλλει:

- προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του λαμβανομένων υπόψη των διαβεβαιώσεων που παρέσχε η διοίκηση σύμφωνα με τις οποίες ο νέος κανονισμός της υπηρεσιακής κατάστασης δεν θα επηρεάσει αρνητικά την κατάσταση του,
- παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων λαμβανομένης υπόψη της διαφοροποίησης που γίνεται αναλόγως του τόπου κατοικίας των εν ενεργεία υπαλλήλων και των συνταξιούχων,
- προσβολή των κεκτημένων δικαιωμάτων του λαμβανομένης υπόψη της τροποποίησης βασικών όρων απασχολήσεως κατά τον χρόνο της συνταξιοδότησώς του,
- παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως.

**Προσφυγή των EARL Salvat Père et Fils κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 30 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση T-136/05)

(2005/C 132/61)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι EARL Salvat Père et Fils, με έδρα το Saint-Paul de Fenouillet (Γαλλία), Comité interprofessionnel des vins doux naturels et vins de liqueur à appellations contrôlées, με έδρα το Perpignan (Γαλλία), και Comité national des interprofessionnels des vins à appellation d'origine, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους Hugues Calvet και Olivier Billard, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 30 Μαρτίου 2005, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τα άρθρα 1.1 και 1.3 της αποφάσεως της Επιτροπής, της 19ης Ιανουαρίου 2005, σχετικά με το «Plan Rivesaltes» και τις οιονεί φορολογικές επιβαρύνσεις CIVDN που εφαρμόζονται από τη Γαλλία,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Με την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η πρωτοδότηση παγώματος καλλιέργειας ανά εκτάριο που χρηματοδοτείται με διεπαγγελματική εισφορά στο πλαίσιο του «Plan Rivesaltes» και οι δράσεις διαφημιστικής προβολής και λειτουργίας των ελεγχόμενων ονομασιών προελεύσεως «Rivesaltes», «Grand Rousillon», «Muscat de Rivesaltes» και «Banyuls», που χρηματοδοτούνται μέσω διεπαγγελματικές εισφορές αποτελούσαν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 87 ΕΚ.

Οι προσφεύγουσες ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως αυτής επικαλούμενες, κατ' αρχάς, το γεγονός ότι η εν λόγω απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη, και τούτο κατά παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ, μη επιτρέπouσα στις προσφεύγουσες να αντιληφθούν τους λόγους που ώθησαν την Επιτροπή να θεωρήσει ότι συνέτρεχαν εν προκειμένω τα κριτήρια που έχουν τεθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλομένη απόφαση συνιστά παράβαση του 87 ΕΚ, εφόσον η Επιτροπή δεν απέδειξε ούτε ότι τα επίμαχα μέτρα χρηματοδοτούνταν από μέσα που είχαν αφεθεί στη διάθεση των εθνικών αρχών ούτε ότι οι διεπαγγελματικές εισφορές, που προορίζονταν για τη χρηματοδότηση των δράσεων διαφημιστικής προβολής και λειτουργίας των ελεγχόμενων ονομασιών προελεύσεως, ήσαν καταλογιστέες στο δημόσιο.

**Προσφυγή της εταιρίας Gruppo LA PERLA SpA κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε την 1η Απριλίου 2005**

(Υπόθεση T-137/05)

(2005/C 132/62)

(Γλώσσα της προσφυγής: η ιταλική)

Η εταιρία Gruppo LA PERLA SpA, εκπροσωπούμενη από τους Renzo Maria Morresi και Alberto Dal Ferro, δικηγόρους, άσκησε την 1η Απριλίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ).

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών ήταν η εταιρία Cielo Brands — Gestão e Investimentos Lda.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει πλήρως την προσβαλλομένη απόφαση επαναφέροντας σε ισχύ την απόφαση του τμήματος ακυρώσεως και εν πάση περιπτώσει να αναγνωρίσει την ακυρότητα του επίμαχου σήματος,
- να καταδικάσει την Cielo Brands — Gestão e Investimentos Lda στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, συμπεριλαμβανομένων των δύο βαθμών της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Καταχωρισμένο κοινοτικό σήμα του οποίου ζητείται η ακύρωση:

Λεκτικό σήμα «NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC» — Αίτηση καταχώρισεως αριθ. 713446 για προϊόντα της κλάσης 14 (κοσμήματα, είδη χρυσοχοΐας, είδη ωρολογοποιίας, πολύτιμα μέταλλα, μαργαριτάρια, πολύτιμοι λίθοι)

Δικαιούχος του κοινοτικού σήματος:

Cielo Brands — Gestão e Investimentos Lda.

Αιτών την ακύρωση του κοινοτικού σήματος:

Η προσφεύγουσα

Σήματα των οποίων δικαιούχος είναι η προσφεύγουσα:

Τα ιταλικά σήματα:

- La PERLA (εικονιστικό σήμα, αριθ. 769526), για προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 25.
- LA PERLA PARFUMS (λεκτικό σήμα, αριθ. 776082), για προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 3.
- La PERLA (εικονιστικό σήμα, αριθ. 804992), για προϊόντα που εμπίπτουν στις κλάσεις 3, 9, 14, 16, 18, 24, 25 και 35.
- La PERLA (εικονιστικό σήμα, αριθ. GE2000 C 000428), για προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 3.
- La PERLA (εικονιστικό σήμα, αριθ. GE 2002 C 000181), για προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 3

Απόφαση του τμήματος ακυρώσεως:

Δέχεται την αίτηση ακυρώσεως και ακυρώνει το κοινοτικό σήμα

Απόφαση του τμήματος προσφυγών:

Δέχεται την προσφυγή και ακυρώνει την απόφαση του τμήματος ακυρώσεως

Λόγοι ακυρώσεως:

- Παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5 και παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', καθώς και του άρθρου 73 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94, για το κοινοτικό σήμα.
- Παράβαση του κανόνα 50, παράγραφος 2, στοιχείο η', του κανονισμού 2868/95, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94.

**Προσφυγή της Charlotte Becker κ.α. κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2005**

(Υπόθεση T-139/05)

(2005/C 132/63)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι Charlotte Becker κάτοικος Menton (Γαλλία), Seamus Killeen, κάτοικος Sutton (Δουβλίνο), Robert Payne, κάτοικος Terenure (Δουβλίνο), Deirdre Gallagher, κάτοικος Terenure, Paul Van Raij, κάτοικος Overveen (Κάτω Χώρες), Wilhemus Van Miltenburg, κάτοικος Huizen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενοι από τους Georges Vandersanden, Laure Levi και Aurore Finchelstein, δικηγόρους, άσκησαν στις 31 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τα εκκαθαριστικά σημειώματα συντάξεως των προσφευγόντων του Μαρτίου 2004 εξαιρουμένου αυτού της Gallagher, ώστε να εφαρμοστεί ο διορθωτικός συντελεστής που ισχύει για την πρωτεύουσα της χώρας διαμονής τους ή τουλάχιστον ένας διορθωτικός συντελεστής ικανός να καλύψει κατάλληλα τις διαφορές κόστους ζωής στους τόπους όπου οι προσφεύγοντες θεωρούνται ότι πραγματοποιούν τα έξοδά τους και να ανταποκρίνεται δηλαδή στην αρχή της ισοδυναμίας,
- όσον αφορά τη Gallagher, να ακυρώσει το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών της του Μαΐου 2004 ώστε να εφαρμοστεί στην αποζημίωση που της χορηγήθηκε λόγω της θέσεώς της σε διαθεσιμότητα ο διορθωτικός συντελεστής που ισχύει για την πρωτεύουσα της χώρας διαμονής της ή τουλάχιστον ένας διορθωτικός συντελεστής που να καλύπτει κατάλληλα τις διαφορές κόστους ζωής στους τόπους όπου η προσφεύγουσα θεωρείται ότι πραγματοποιεί τα έξοδά της και να ανταποκρίνεται δηλαδή στην αρχή της ισοδυναμίας,
- να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:*

Προς στήριξη της προσφυγής τους οι προσφεύγοντες επικαλούνται ισχυρισμούς και επιχειρήματα παρόμοια με τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-35/05.

**Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Μαρτίου 2005**

**(Υπόθεση T-140/05)**

(2005/C 132/64)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον Antonio Cingolo, avvocato dello Stato, άσκησε στις 29 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το υπόμνημα της 21ης Ιανουαρίου 2005, υπ' αριθ. 00556, που έχει ως αντικείμενο το Ενιαίο έγγραφο προγραμματισμού (Docup) για την Τοσκάνη, Στόχος 2, 2000-2006 (υπ' αριθ. CCI 2000.IT.16.2.DO.001) — Απόσυρση της αίτησης πληρωμής,
- να ακυρώσει το υπόμνημα της 24ης Ιανουαρίου 2005, υπ' αριθ. 00582, που έχει ως αντικείμενο το Ενιαίο έγγραφο προγραμματισμού για το Λάτιο, Στόχος 2 (CCI υπ' αριθ. 2000IT162DO009) (2000-2006) — Πιστοποίηση και ενδιάμεση δήλωση δαπανών και αίτηση πληρωμής (Δεκέμβριος 2004),
- να ακυρώσει το υπόμνημα της 26ης Ιανουαρίου 2005, υπ' αριθ. 00728, που έχει ως αντικείμενο το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα (POR) για την Περιφέρεια της Καμπανίας, Στόχος 1 — 2000-2006 (υπ' αριθ. CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — Ενδιάμεση δήλωση δαπανών και αίτηση πληρωμής,
- να ακυρώσει το υπόμνημα της 31ης Ιανουαρίου 2005, υπ' αριθ. 00860, που έχει ως αντικείμενο το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα (POR) για την Περιφέρεια της Καμπανίας, Στόχος 1 — 2000-2006 (υπ' αριθ. CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — Ενδιάμεση δήλωση δαπανών και αίτηση πληρωμής,
- να ακυρώσει το υπόμνημα της 21ης Μαρτίου 2005, υπ' αριθ. 02787, που έχει ως αντικείμενο το Ενιαίο έγγραφο προγραμματισμού για τη Λιγυρία (υπ' αριθ. CCI 2000 IT 162 DO 006) — Πιστοποίηση των ενδιάμεσων δηλώσεων δαπανών και αίτηση πληρωμής (Δεκέμβριος 2004),
- να ακυρώσει το υπόμνημα της 16ης Μαρτίου 2005, υπ' αριθ. 02590, που έχει ως αντικείμενο: Πληρωμή από την Επιτροπή ποσού διαφορετικού από το ποσό που ζητήθηκε. Σχετ.: Ενιαίο έγγραφο προγραμματισμού για το Λάτιο, Στόχος 2, 2000-2006,
- να ακυρώσει το υπόμνημα της 16ης Μαρτίου 2005, υπ' αριθ. 02594, που έχει ως αντικείμενο: Πληρωμή από την Επιτροπή

ποσού διαφορετικού από το ποσό που ζητήθηκε. Σχετ.: Ενιαίο έγγραφο προγραμματισμού για την Τοσκάνη, Στόχος 2 (υπ' αριθ. CCI 2000.IT.16.2.DO.001),

- να ακυρώσει το υπόμνημα της 22ας Μαρτίου 2005, υπ' αριθ. 02855, που έχει ως αντικείμενο: Πληρωμές από την Επιτροπή ποσών διαφορετικών από το ποσό που ζητήθηκε. Επιχειρησιακό Πρόγραμμα (POR) για την Περιφέρεια της Καμπανίας (υπ' αριθ. CCI 1999IT161PO007),
- να ακυρώσει όλες τις προγενέστερες και μεταγενέστερες συναφείς πράξεις,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα στην υπόθεση T-345/04, Ιταλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (1).

(1) ΕΕ C 262 της 23.10.2004, σ. 55.

**Προσφυγή του Pablo Muñiz κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Απριλίου 2005**

**(Υπόθεση T-144/05)**

(2005/C 132/65)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Ο Pablo Muñiz, κάτοκος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον B. Dehandschutter, δικηγόρο, άσκησε στις 12 Απριλίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 3ης Φεβρουαρίου 2005 με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να επιτρέψει στον προσφεύγοντα πλήρη πρόσβαση στα έγγραφα που είχε ζητήσει·
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 3ης Φεβρουαρίου 2005 στο μέτρο που δεν επιτρέπει τη μερική πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

**Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:**

Ο προσφεύγων είναι δικηγόρος που ειδικεύεται στην παροχή συμβουλών στους πελάτες του σε θέματα δασμολογικά. Για να είναι σε θέση να εξυπηρετήσει καλύτερα τους πελάτες του ο προσφεύγων ζήτησε από την Επιτροπή στις 13 Οκτωβρίου 2004 να λάβει γνώση των πρακτικών της συνεδρίασης της Επιτροπής Τελωνειακού Κώδικα — Τμήμα Δασμολογικής και Στατιστικής Ονοματολογίας καθώς επίσης και πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα ΤΑΧΥΔ. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε την 1η Δεκεμβρίου 2004 βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3 του κανονισμού 1049/91. Ο προσφεύγων ζήτησε αναθεώρηση της αρχικής απόφασης στις 15 Δεκεμβρίου 2004. Η προσβαλλομένη απόφαση εκδόθηκε επί της αιτήσεως αυτής και επιβεβαίωσε την προηγούμενη απορριπτική απόφαση.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3 του κανονισμού 1049/01. Κατά τον προσφεύγοντα η αιτιολογία της απορρίψεως, δηλαδή ότι η αποκάλυψη των ζητούμενων εγγράφων θα βλάψει σοβαρά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής δεν είναι

έγκυρη βάσει της διατάξεως αυτής. Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης στο ίδιο πλαίσιο ότι η προσβαλλομένη απόφαση εσφαλμένα αναφέρεται σε μια κατηγορία εγγράφων αντί να εξετάσει το περιεχόμενο καθενός από τα ζητηθέντα έγγραφα.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει περαιτέρω ότι το άρθρο 4, παράγραφος 6 του εν λόγω κανονισμού παραβιάστηκε στο μέτρο που η Επιτροπή αρνήθηκε ακόμη και τη μερική πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα. Υποστηρίζει επίσης ότι η προσβαλλομένη απόφαση παρακάμπτει το άρθρο 2, παράγραφος 1 του κανονισμού αυτού διότι οδηγεί σε συστηματική άρνηση της αποκαλύψεως εσωτερικών εγγράφων με μόνη αιτιολογία ότι ο οικείος φάκελος δεν έχει κλείσει.

Τέλος ο προσφεύγων φρονεί ότι την αποκάλυψη των ζητηθέντων εγγράφων δικαιολογεί επιτακτικό δημόσιο συμφέρον που συνίσταται στην ανάγκη των ενδιαφερομένων να έχουν καλύτερη κατανόηση των αποφάσεων που λαμβάνονται σε θέματα δασμολογικής κατάταξης.

## III

(Πληροφορίες)

(2005/C 132/66)

**Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης**

EE C 115 της 14.5.2005

**Ιστορικό των προηγούμενων δημοσιεύσεων**

EE C 106 της 30.4.2005

EE C 93 της 16.4.2005

EE C 82 της 2.4.2005

EE C 69 της 19.3.2005

EE C 57 της 5.3.2005

EE C 45 της 19.2.2005

Τα κείμενα αυτά είναι διαθέσιμα σε:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>

---